

تَهْوُفٌ أَوْ عِرْفَانٌ

علامة محمد سعيد الدين أبو الفضل أفغاني

Ketabton.com

د کتاب پېژندنه

|||||

د کتاب نوم: تصوف او عرفان

ليکوال :: علامه محمد معين الدين أبو الفضل

خپرونکی: بېنوا انټرنیټ پاڼه

د چاپ ټول حقوق له لیکوال او بېنوا پاڼې سره خوندي دي.

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله وكفى والصلوة والسلام على عباده الذين اصطفى اما بعد محترمومسلما نانوورونولکه څرنگه چې تاسی وینی چې پراسلام اومسلما نانو باندی له هره طرفه دانکاراوااعتراض لاری په موجوده دور کښی راخلاصی سویدی په همدې ابتلا کښی علم طریقت اوتصوف کوم چې داسلام اوداسلامی علومومغزدی اوهمدارنگه اولیاءالله هم راشکیل سویدی کوم چې الله ته دورتیرواومقربوبندگانوله جملې څخه څلرمه برخه ده چې نبیان صدیقان شهداءاوصالحین دی کوم چې الله پاک ددوئ په باره کښی فرمایلی دی ،فاولئک مع الذین انعم الله علیهم من النبیین والصدیقین والشهداء والصالحین، ځکه چې له یوې خواتصوف ،طریقت اواولیاءالله تش په نامه پیران اومریدان کوم چې په باطن کښی ټگان اودطریقت اوداولیاءدښمنان دی بدنامه وی لکه چې دهمدغسی ټگانوپه باره کښی مادابیت ویلی دی،

اذکاردلطانفوکه ظاهره بل ته ښه یې، په گیده کښی سری خفی اخفی وهی په بده، اوله بلی خوادڅلورومذهبودښمنان وهابیان وغیره پرتطریقت اوپرولیانودخدای پاک کوم چې مولانا رومی ددوئ په شان کښی فرمایې،

اولیا راهست قدرت ازاله، تیرجسته بازگرداندزراه،

قسم قسم طعنونه وایې اوله بیحیایې څخه ډکی خبری دتصوف اودولیانوپه شان کښی کوی موریوځل په خوادبینواپه ویب سائټ کښی دتصوف اوعرفان لړۍ پیل کړی وه خوله بده مرغه څه عوارض ووچی دالړۍ پاته سوه اوبیامحترم خالد هادی حیدری صاحب دمتدینومسلما نانو په خواهش مورته داخبره عرض کړه چې دالړۍ بیرته پیل کړونودادی ستاسی مسلمانانوورونودنفع په خاطرمودالړۍ پیل کړه چې ان شاءالله په دې سلسله کښی به داسی موادووینی چې نه به سترگولیدلی اونه به غوړواوریدلی اونه به چاپه خوب کښی لیدلی وی خواول دتصوف داهدافوپه اړه معلومات درکوم ځکه چې دیوشی دحسن اودقبح دپیژندلویوه لاردهغه شی دهدف پیژندل دی، محترمومسلما نوپه اجمالی ډول چې درته ووايم نودتصوف اوعرفان اودطریقت هدف دانسان تخلیه اوتخلیه ده یعنی دانسان وجوداوباطن له بدوااخلاقوڅخه لکه حسد، بغض، بخل، ریا، کبر، عجب وغیره څخه پاکول اودارنگه دانسان وجوداوباطن په ښوااخلاقوسره لکه اخلاص، تواضع، حسن نیت ،له خالق اومخلوق سره صحیح تعلق ،وغیره ښائسته کول دی اوپه تفصیلی ډول ئې دنومونی په توگه ځینی مهم هدفونه درته ذکرکوم.

د تصوف اوعرفان له تفصیلی اهدافو څخه لومړئ هدف:

محترم وروڼو! د طریقت او د تصوف له تحلیلي او مفصلو اهدافو څخه رومبني هدف دادی چې د انسان د زړه اصلاح وکړي . نو دلته په کارده چې اول په دې ځانونه خبر کړو چې د انسان د زړه اصلاح د شریعت له نظره په څونه اندازه کښی مهم او ضروري کار دی . د دې لپاره چې د تصوف او طریقت د شان عظمت او فیض او برکت ښه راته واضح سي ،

محترم مورونو د اسلام پیغمبر په یوه مبارک حدیث کښي چي امام بخاري ئې د صحیح بخاري په کتاب الایمان کښي ، او امام مسلم ئې په باب ﴿ أخذ الحلال وترک الشبهات ﴾ کښي روایت کړيدئ (فرمایلي دي : **ألا إن في الجسدِ مُضغَةً إذا صلحتْ صلحَ الجسدِ كله و إذا فسدت فسدَ الجسد كله ألا و هي القلبُ** . يعني خبردار اوسئ په دې چي بې شکه په بدن کښي د انسان یوه ټوټه غوښه ده کله چي دا غوښه سمه سي نو ټول بدن سمیږي ، او که دا غوښه فاسده او خرابه سوه نو ټول بدن فاسد او خراب گرځي خبردار ! دا ټوټه غوښه د انسان له زړه څخه عبارت ده . په دې مبارک حدیث کښي د اسلام پیغمبر د زړه په باب و انسانانو ته عموماً ، او و مسلمانانو ته خصوصاً دوه قسمه تعلیم ورکړئ دئ : اول دا تعلیم چي د انسان زړه هم سمیږي او هم خرابیږي . دوهم دا تعلیم چي د انسان نور ټول بدن او دارنگه د بدن ټول أعضاء په سموالي او په خرابوالي کي د انسان د زړه تابع دي ، که زړه سم وو نو ټول بدن به ئې سم وي ، او که زړه خراب وو نو ټول بدن به ئې خراب وي .

دارنگه په یوه بل مبارک حدیث کښي چي په مشکوة شریف کښي ئې ذکر راغلی دئ د اسلام پیغمبر فرمایلي دي : بې شکه دغه زړونه د انسانانو په دې ډول زنگ نیسي لکه څنگه چي اوسپینه ﴿ حدید ﴾ زنگ نیسي ، په اصحاب کرامو کښي یوه سړي له ده مبارک څخه پوښتنه وکړه چي ائ دخدای رسوله ! دغه زړونه چي زنگن سي يعني د گناهونو او رذیلو اخلاقو په وجه نو بیا به په کوم شي سره دغه زنگن زړونه بیرته صفا کیږي ؟ د اسلام پیغمبر په جواب کښي ورته وفرمایلي : چي د مرگ په ډیره یادونه سره ، او په تلاوت دقران کریم سره .

دارنگه په یوه بل مبارک حدیث کښي چي په مشکوة شریف کښي ئې روایت سوئ دئ ، حضرت محمد (صلی الله علیه وسلم) فرمایلي دي : خبردار ! هرشي لره یو صفا کونکئ سته او د انسانانو د زړو صفا کونکئ د الله ﴿ جل جلاله ﴾ ذکر دئ . همدا سبب دئ چي د طریقت په سلسلو کښي د ﴿ نقشبندی ﴾ طریقي استادان په اول نوبت کښي و مرید ته د قلبي ذکر وظیفه ورکوي ، مولانا ﴿ جلال الدین رومي رحمه الله ﴾ په مثنوي شریف کښي په دې ارتباط داسي فرمایلي دي :

آئینه کز زنگ و آرایش جدا است پر شعاعِ نورِ خورشیدِ خدا است

يعني دکوم انسان چي د زړه هنداره له زنگو څخه د بدو اخلاقو او اعمالو جلا او پاکه وي نو هغه به د الله ﴿ جل جلاله ﴾ له تجلیاتو او انوارو څخه ډکه وي .

ومن الله التوفيق

محترم وروڼو دتصوف او عرفان په تیره برخه کې موږ وتاسي ته دطریقت رومبني هدف چي عبارت دی له اصلاح څخه دزړه بیان کړ ، اوس د طریقت د دوهم هدف او غرض په بیان شروع کوو .

د طریقت دوهم هدف دادی چي له انسان څخه په اعمالو کې دنیت خرابي ليري سي او انسان په ټولو اعمالو کې دښه نیت خاوند وگرځي په دې ډول چي انسان هر شرعي عبادت او عمل کوي نوپه هغه نیت سره یې وکړي کوم چي همدغه عبادت او عمل دهغه تقاضا کوي قدرمنوورونولکه څنگه چي بزرگانودطریقت اوشریعت ذکرکړی دی چي طریقت دشریعت خادم دی . په حاق دواقع اونفس الامرکښي همدغسی خبره ده ځکه هر حکم چي شریعت صادرکړی وی نوتصوف اوطریقت په دې باره کښي زیارایستلی اوباسی یی چي مسلمان دهغه حکم وداسی عملی کولوته چمتو کړی چي په اعلی درجه عملی کول وی، چي ددې یوه بیلگه په رومبني برخه کښي دتصوف اوعرفان تیره سوه اودوهمه بیلگه یې داده په دې برخه کښي وتاسی ته ترتحقیق لاندی ده په خلاصه ډول بایدووايم چي شریعت پردې خبره باندی په اخیره درجه کښي تاکیداوتینگارکړیدی . چي مسلمان چي هرشرعی عمل کوی نوضروربه په هغه کښي د ده نیت صحیح وی اوبا الفرض که یومسلمان یوشرعی عمل په فاسدنیت سره وکړی نوعمل یې باطل دی . اوودته به ددغه فسادجزا هم ورکړه کیږی مطلب دشریعت له نظره په اعمالو کښي د نیت ښه والی په اول قدم کښي ضروري گڼل سویدی ، او د عمل او عبادت ثواب او صحت الله جل جلاله پر نیت باندي موقوف گرځولی دی ، لکه چي داسلام پیغمبر په یوه متفق علیه حدیث کښي فرمایلي دي (انماالاعمال بالنیات وانمالکل امرء مانوی) یعنی بې شکه خاص دا خبره ده چي عملونه تر نیتو پوري تړلي دي ، او هرسړي لره به هغه شی پلاس ورځي کوم چي ده یې نیت کړی وي . دغه مبارک حدیث په دې سبب د اسلام پیغمبر وځلگو ته وفرمایه چي یو نفر چي دمهاجر ام قیس په نامه یاد سوئ دی په مکه شریفه کښي ویوې ښځي ته چي په ام قیس سره مشهوره وه راغی او ورته یې وویل چي له ما سره نکاح وکړه ! هغې ورته وویل : چي زه له مکي څخه ومدینې ته په هجرت روانه یم نو که ته هم هجرت راسره کوې نو بیا زه هم نکاح در سره کوم ، نوبیا دغه سړی هم ومدینې ته په هجرت راغی خو په دې نیت چي دغه ښځه لاس ته راولي ، نو کله چي د اسلام پیغمبر له دغه حاله څه خبر نو یې دغه مبارک حدیث وفرمایو ، په دې مبارک حدیث کښي دا مضمون هم راغلی دی چي نو دچاکه هجرت وخدای او ورسول ته وو نو دخدای او د رسول په نزد هم دده هجرت و خدای او رسول ته بلل کیږي او هجرت یې مقبول دی ، او د چا چي هجرت و دنیا ته وو چي حاصله یې کړي ، او یا یې و ښځي ته وو چي په نکاح ئې کړي ، یعنی په هجرت کښي یې نیت د دنیا یا د ښځي کړیوو نو دخدای په نزد دده دغه هجرت وهغه شي ته بلل کیږي کوم چي ده یې نیت کړی وي او په الهي در بار کښي کوم ارزښت او مقبولیت نه لري .

محترم وروڼو ! ځمور د امام اعظم رحمه الله د مذهب مطابق کوم اعمال چي اعمال مقصوده بلل کیږي دهغو صحت او په هغو عملو سره ثواب گټل دواړه پر صحیح نیت باندي موقوف دي . اعمال مقصوده لکه لمونځ ، روژه ، زکات ، حج . او کوم عملونه چي له مقصوده عملو څخه نه وي لکه اودس ، نو دهغوی صحت پر نیت باندي

موقوف نه دئ ، او ثواب حاصلول د هغو عملو په ذریعه پر نیت باندی موقوف دئ . او په یوه عمل کي چي د ډیرو شیانو نیت سرئ وکړي نو د هر نیت په بدل کي ثواب ورکيږي ، د مثال په ډول یو سرئ و مسجد ته ځي نو په دغه تگ کښي د جماعت د لمانځه نیت وکړي او دارنگه د مسلمانانو وروڼو دملاقات نیت وکړي ، اود مسلمانانو کلیوالو د جوړ او ناجوړ د پوښتني نیت وکړي ، او دارنگه نور ښه نیتونه وکوي نو د دغو ټولو نیتو اجر او ثواب الله تعالی ورکوي ، او که یواځي د جماعت د لمانځه نیت وکوي نو بیا یواځي د جماعت د لمانځه د نیت ثواب ور کول کيږي . په هر حال په طریقت کښي د طریقت د استاذانو دوهم هدف دادئ چي مسلمانان له فاسدو ، او خرابو نیتو څخه وژغورل سي او په ټولو طاعتو ، عبادتو ، او عملو کښي د صفا او ښه پاک نیت خاوندان وگرځي . د اسلام پیغمبر فرمایلي دي : نیت المؤمن خیر من عمله یعنی د مومن او مسلمان سرې نیت دده تر عمل بهتر دئ . په شریعت کښي دا مسئله هم سته چي که یو بې وسه مفلس سرئ په زړه کښي په ټینگه سره داسي نیت او اراده راوگرځوي چي کاشکي ما یو ارب روپی درلودلای او دغه ټولي مي دخدای د رضا لپاره صرف کړي وای او دخدای ج په نزد دئ صادق وي په دغه نیت کښي نو الله پاک وده ته د هغومرو روپو چي دخدای جل جلا له لپاره صرفي کړای سي ثواب ورکوي . محترمو د تصوف اوعرفان او طریقت دوهم هدف دادی چي دحسن نیت په داسي شرافت سره انسان شرافت مند وگرځوي کوم چي شریعت وهغه ته ددونه زیات تاکیدپه نظر سره کتلی دی .

محترمو ورونو دتصوف او طريقت له عمدۀ او مهمواهدافوخڅه دريم هدف دادۍ چي سالک او مريدودې ته هڅه وى چي په شپږ قسمه مراتب مشرف سى او په عمل کښي ئې راولى او کله چي يوانسان دغه شپږ قسمه مراتبې عملې کړي نو دى دالله په دغه حکم سره ، چي يايها الذين آمنوا ادخلوا فى السلم كافة، مل کونکى وگرځېدئ او کامل مومن او مسلمان ورڅخه جو رسو دغه شپږ قسمه د مراتبې کومى چي بيان بې په راتلونکو برخوکښي ان شاء الله درته راسى په دې خاطر د طريقت مشائخو ﴿؟﴾ رحمهم الله ﴿؟﴾ وضع کړي دي چي په مريدانو کښي دالله پاک ويره اوله الله څخه ډاردوئ په زړونووکښي دغريزې قوې په شان راسخ وگرځي او دارنگه ئې ددغومرابطوپه وضع کښي دامقصدۍ چي په سبب دعملې کولو ددغومرابطوپه سالکينوکښي د دې ملکه ، او قوه پيدا سي چي بيا دوى و کولائ سي چي خپل ځانونه او نفسونه له ﴿؟﴾ هوا ﴿؟﴾ يعني له نفسي ناروا خواهشاتو څخه په سهولت او اساني سره وساتي ، ځکه لکه څرنگه چي له الله (جل جلاله) څخه ويره په انسان کښيد دغو شپږ قسمه مراتبوپه وجه قوى کيږي او پيدا کيږي ، دارنگه دغه شپږ قسمه د مراتبې د عملي کيدو په صورت کښي انسان په ترک د هوا ، او په منع کولو د خپل ځان د نفس د ناروا خواهشاتو څخه موصوف گرځوي ، او دغه دواړه صفتونه يعني خوف له الله څخه او منع د نفس له هوا څخه — هغه عظيم بنيادي صفتونه دي چي الله پاک مدار د دخول د جنت گرځولي دي ، لکه الله (جل جلاله) چي فرمايلي دي : ﴿وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ، فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ﴾ يعني هر څه چي هغه څوک دى چي ويريدلى وي — يعني په دنيا کښي — له دريدو دده په حشرگاه کي لپاره د حساب د ﴿؟﴾ رب ﴿؟﴾ دده ، او منع کړئ يې وي ده نفس خپل له ناروا خواهش څخه نو بې شکه جنت خاص همداجنت ځائ د ورتللو دده دى .

محترمو ورونو ! ﴿؟﴾ هوا ﴿؟﴾ په لغت او زبان د عربو کښي و سقوط يعني لويديو ته ويل کيږي ، او په شريعت کښي هوا — ميلان ته د نفس ويل کيږي و يوه ناروا او نامناسبه کار ته ، و دغه ميلان د نفس ته ځکه هوا ويله کيږي چي دغه راز د نفس ميلان چي يو څوک عملي کوي نو دغه څوک په دنيا کښي له لوړ مقام څخه و ډير کښته او خسيس مقام ته رالويږي ، او په آخرت کښي به د دورځ په کندو کښي لويږي . حضرت ابو بکر وراق ﴿؟﴾ رحمه الله ﴿؟﴾ فرمايلي دي : چي په دنيا کښي تر هوا خبيث شئ الله (جل جلاله) نه دئ پيدا کړئ . د اسلام پيغمبر په يوه مبارک حديث کښي — چي بيهقي يې روايت کړئ دئ — فرمايلي دي : چي درې خويونه هلاکونکي دي ، يعني که په انسان کښي موجود سي نو انسان په دنيا او آخرت کي برباده وي ، د اسلام پيغمبر اول له دغو درو خويو څخه دا خوئ ذکرئ دئ چي انسان د نفس د هوا تابعداري کوي . د طريقت علماوو ترک د هوا ، او نفس را منع کول له تر سره کولو څخه د ناوړو خواهشاتو د نفس درې قسمه کړئ دى : اول قسم دادئ چي انسان له هغو عقيدو څخه ځان و ساتي چي په ښکاره ډول له قرآني اياتو څخه ، او له نبوي احاديثو ، او اجماع څخه مخالف وي ، دا هغه قسم ترک د هوا او خواهش نفساني دئ چي ددې په وجه انسان ﴿؟﴾ سني ﴿؟﴾ بلل کيږي ، او که په انسان کښي دغه صفت موجود نه وي نو بيا دغه انسان يا شيعه ، يا وهابي ، يا سلفي ، او يا بل قسم مبتدع بلل کيږي او سني نه ورته ويل کيږي

. او دوهم قسم ترک د هوا دادئ چي انسان په دې ډول وي چي دغه درې صفت په ده کښي موجود وي اول دا صفت په ده کښي موجود وي چي کله دده په زړه کښي انديښنه د يوې گناه پيداسي نو في الحاله يې د خدائ تعالی حساب ورپياد سي ، او له دغي گناه څخه منع و کړي . دوهم دا صفت په ده کښي موجود وي چي هر هغه شئ چي دهغه په روا والي کښي و ده ته شک او شبهه پيدا سي نو هغه کار پرېږدي ، چي د نبي عليه السلام په مبارکو حديثو کښي و دغه ته ترک د مشتبهاتو ويل سوئ دئ . دريم داصفت پکښي موجود وي چي له هر هغه مباح او روا کار څخه هم ځان ساتي چي له سرې سره دا انديښنه پيدا کيږي چي که دغه کار وکړم نو خدائ ناخواسته د دې کار په وجه به په يوه ناروا کار اخته سم او اعلى قسم د ترک د هوا دادئ چي له انسان څخه نفساني هوا پر مخ ليري سي ، په دې ډول چي دده او دده د نفس مطلب او مقصد هغه شئ و گرځي کوم چي الله پاک په راضي کيږي ، او الله تعالی يې له ده څخه غواړي ، لپاره د حاصلولو د دغه مقام صوفيه رحمهم الله ﷻ د ﷻ لا اله الا الله ﷻ ذکر په کثرت سره تکراره وي ، ا و دغه مبارکه کلمه په شپاړوز کښي په زرهاوو واره وايې ، سره له دې چي د ويلو په وخت کښي د کلمې په معنی کښي د ﷻ لا مقصود الا الله ﷻ ملاحظه په زړو کښي کوي . (مجدد الف ثاني شيخ أحمد سرهندي رحمه الله) فرمايلي دي : إن العبدَ مادام في هوى نفسه فهو عبد نفسه مطيع الشيطان { يعني بې شکه يو بنده چي تر څو پوري د نفس په هوا کښي را گير وي نو دئ بنده د خپل نفس دئ ، او فرمانبرداره د شيطان دئ ، او دغه ډير لوى دولت يعني — چي ليري کول د هوى د نفس دي له ځان څخه په کامل ډول — د طريقت له مخي هلته و انسان ته حاصلېږي چي انسان په ولايت خالصه او په فنا اکمله او په بقا اکمله سره مشرف وگرځي ، او کله چي سالک او صوفي په دغه مقام سره مشرف سي ، نو دغه خصلتونه الله پاک دده نصيب کوي : اول رضا په قضا د الله (جل جلاله) ، دوهم دا چي کوم تکليف او مشقت وده ته ورسېږي نو دده په سينه کښي هيڅ تکليف او تنگي نه پيدا کيږي ، او که ددغه مصيبت دليري کيدو لپاره دعا کوي نو له دې وجهي يې نه کوي چي له دې مصيبت څخه دئ تکليف محسوسوي ، بلکه له دې وجهي يې کوي چي الله پاک د دعا په کولو او د عافيت په غوښتلو سره و بندگانو ته امر کړئ دئ ، دريم دا چي په دغه مرتبه کښي صوفي په اختيار سره د الله تعالی بنده گرځي لکه څنگه چي دئ بنده دالله پاک په تسخير او په استرار سره ، څلرم داچي په دغه وخت کښي شيطان دده د بې لاري کولو لپاره هيڅ لار نه سي پيدا کولای ، مگر که په نادر او په شاذ ډول سره يوه لار ورته پيدا کړي ، پنځم ۵ دا چي په دغه وخت ښي صوفي د الله پاک د دغه قول مصداق گرځي چي : (إن عبادي ليس لك عليهم سلطان و كفى بربك وكيلا) . شپږم دطريقت له مخي په دغه وخت کښي وده ته ﷻ رَجُلٌ ﷻ يعني سرئ ويل کيږي ، گواکي تر دې له مخه دغه سرئ ماشوم دئ ، لکه چي (شيخ اجل مولانا يعقوب چرخي رحمه الله) فرمايلي دي : چي بې شکه هيڅ يو سرئ د سړو و درجې ته نه رسېږي تر څو چي د نفس له هوى څخه خلاص نه سي .، اوم ۷ داچي په دغه وخت کښي بنده حقيقي مؤمن گرځي ، لکه چي د اسلام پيغمبر په يوه حديث کښي — چي امام بَغَوِي ئې په شرح السنة کښي روايت کړيدئ ، ا و امام نووي په خپل اربعين کښي ويلي دي چي دا صحيح حديث

دئ — فرمايلي دي : لا يؤمن أحدكم حتى يكون هواه تبعا لما جئت به ❖ يعني نه سي گرځيدلاى حقيقي مؤمن
هيڅ يو له تاسي تر هغه پوري چي سي خواهش د نفس دده تابع دهغه چي راتگ کړيدئ ما ، يعني د خدائ له لوري

محترم وروڼو! په دریمه برخه کښی مور د شپږ قسمه مربوط ذکر کړی ؤ اوس ئې تفصیل درته کوم خوږه دې برخه کښی د رابطې د اول قسم کوم چی مشارطه ورته ویله کیږی تفصیل کوم خوږومبی ودؤو خبروته فهم وکړی، اوله خبرداده چی د طریقت اود تصوف چی کوم هدفونه دي نوپه هغوی کښی تر ټولو ډیر مهم هدف دغه شپږ قسمه رابطې دي

چی تفصیل به یې درته راسی، او په کار دئ چی (ام الأهداف) یعنی د طریقت د ټولو مقاصدو او اهدافو مور ورته وویلې سي، هر مسلمان ته ډیر ضروري دئ چی ددغو رابطو تفصیل په ډیر غور سره مطالعه کړي، او په یاد یې کړي

. دوهمه خبرداده چی د طریقت علماؤ ددغو رابطو اخذ له دې قوله د الله (جل جلاله) څخه کړی دئ چی الله پاک فرمایلي دي: {ياأيهاالذین آمنوا إصبروا و صابروا و رابطوا} یعنی ای هغه کسانو! چی ایمان یې ر اورئ دئ صبر کوی، یعنی پر طاعت او عبادت باندي، او له گناه او ناروا کارو څخه، او پر سختیو او مصیبتو باندي، او غلبه کوی. په صبر کولو کښی پر مقابل طرف خپل چی له دین څخه دباندی خلگ دي، یعنی پر نورو خلگو باید تاسی همیشه په صبر کولو کښی پر هر قسم سختیو باندي غالبه یاست، او رابطې کوی. ددغه مبارک ایت په اخیر کښی **❖ رابطو ❖** لفظ له (مرابطة) څخه جوړ دئ د طریقت علماؤ له دغی اخیری کلمې څخه دغه شپږ قسمه رابطې رايستلی دی امام غزالی د ورباطوا دجملې تفسیر په دې ډول کړیدی، فرابطوا انفسهم اولاً بالمشاركة ثم بالمراقبة ثم بالمحاسبة ثم بالمعاقبة ثم بالمجاهدة ثم بالمعاقبة، فکانت لهم في المرابطة ست مقامات انتهی، محترم وروڼو دغه شپږ قسمه رابطې په دې ترتیب دی، اول مشارطه، دوهم مراقبه، دریم محاسبه، ۴ معاقبه، پنځم مجاهده، او شپږم معاقبه، چی تفصیل او بیان یې په دې ډول دئ: اول د مشارطې تفصیل:

محترم وروڼو! مشارطه ودې ته ویله کیږی چی هر وخت چی مسلمان سهار راکښینی او د سهار له لمانځه څخه فارغ سي نو ده ته په کار دئ چی یو ساعت یعنی یو لږ وخت خپل زړه له نورو فکرو څخه فارغ کړي، او و خپل نفس ته دا ډول ووايي: چی ای ځما نفس د آخرت لپاره دلته په دنیا کښی ځما سرمایه فقط اوفقط دغه ځما عمر دئ که لږ وو او که ډیر، او هر وخت که ځما دغه عمر پای ته ور سیدئ نو ځما د آخرت راس المال او سرمایه ختمه سوه، او نور بیا زه د آخرت لپاره یو داسی عمل نه سم کولای چی بیا د هغه گټه تر لاسه کړم، او دا اوس نوې ورځ ده چی الله پاک ځما اجل ځنډه ولی دئ، او زه یې د دغی ورځی په سهار کښی ژوندی راپورته کړم، که په شپه کښی الله پاک ځما روح قبض کړیوای نو بیا به می دغه ورځ له لاسه وتلې وای، نو ای ځما نفس!، او ای ځما سترگو او غوږو!، او ای ځما د بدن ټولو اعضاوو!، او ای ځما عقله او ځما حواسو او د بدن ټولو قواوو ټول خیال کوی چی دغه ورځ درڅخه ضایع نه سي. په خلاصه ډول مسلمان باید هر سهار له لمانځه څخه وروسته له خپل ځان سره دغه سوچ،

او فکر باید پوخ کړي چې دغه ورځ چې ماته بیا خدای پاک **❖** عزوجل **❖** مهلت دژوند پکښې راکړ باید عبث یې تیره نه کړم ، او ځما د بدن له هرې عضوي څخه چې کوم دخیر او د نیکی کار صادریدلای سی هغه کار باید وکړم ، او چې کوم کار د بدی ورڅخه صادریدلای سی له هغه څخه باید ځان وساتم ، د مثال په ډول دا فکر له ځانه سره ووهي چې دغه خوله او ژبه چې ماته الله راکړیده ، او ددې صلاحیت هم الله پاک پکښې ایښی دی چې خیر او نیکی ورڅخه صادره سی لکه دقرآن کریم تلاوت ، د الله جل جلاله ذکر ، ومسلمانانو ته د سمې لارې ښوونه ، اوداسي نور . اودا صلاحیت یې هم پکښې ایښی دی چې بد ورڅخه صادر سی لکه غیبت ، درواغ ، بښتانه ، دنمیمت او شیطانت خبري ، د دروغو شاهدي ، و خلگو ته بد رد ویل اوداسي نور ، نوزه باید خپله دغه خوله او ژبه په دغه ټوله ورځ کښې — چې ځما د دې شیرین عمر یوه برخه ده ، او دا معلومه هم نه ده چې دا به ځما د عمر اخيري ورځ وي او که به می عمر یو څه لاپاته وي — دخیر په کارو کښې کار کړم ، او له بدو کارو څخه یې وساتم .

په یوه حدیث شریف کښې — چې صاحب دمشکوة او نورو یې روایت کړیدی — راغلي دي : چې هر سهار دانسان د بدن ټول اندامونه د انسان وژبي ته د خدای روی نیسي چې خیال کوه که ته سمه چلیدلي نو موږ ټول سم چلیږو ، اوکه ته چپه و چلیدلي نو موږ دي ټول بې لاري کړلو . محترمو ورونو! ودغه ته مشارطه ویله کیږي ، او دغه د مشارطې بیان دی.

محترمو مسلمانانودتصوف اوعرفان په تيره برخه کښې ماتاسی ته دمرابطې داول قسم چی مشارطه ورته ویل کیږی بیان وکړاوس په دې برخه کښې دمرابطې د دوهم قسم چی مراقبه ورته ویل کیږی بیان درته کوم محترمواولیا ۽ کرام اودطریقت استاذان دمردانو اودمسلمانانوداصلاح دپاره ودوی ته له مشارطې څخه وروسته دوهم تعلیم دمراقبې کوي، مراقبه چی په اسانه طریقه زه وتاسی ته درونښیم نوباید و وایم چی دمشارطې کوم چی دمراقبې اول قسم دی اودمراقبې کوم چی دمراقبې دوهم قسم دی. مثال داسی دی. لکه یو امیر بادشاه اوحکیم چی یوچاته یوه وظیفه ورسپاری نوورته و وایی چی گوره دغه وظیفه به پدغه طریقه ترسره کوی اوله دغې طریقې څخه به مخالفت نه کوی دادمشارطې مثال دی. کومه چی ودپته ویله کیږی چی مسلمان دسهار له لمانځه څخه وروسته یوڅه وخت تنهاکښینی اوخپل ځان او و خپلی خولې ته اودبدن وتولو انداموته داو وایی چی ای. ځما ځانه ای. ځما دبدن اعضاوددایچی نن زه سهار بیاژوندی. راکښینستم داپرما باندی دالله پاک لوی فضل وسو چی ځماژوند ئی رادراز کړاود دې موقع ئی راکړه چی داخرت دپاره خواری وکارم نوباید پدغه ورځ کښی دخیرکارونه وکړم اودبدو کاروڅخه ځان وساتم اودمراقبې مثال دادی. چی یوحکیم ویوچاته یو وظیفه ور وسپاری اوهدایت اوتوصیه ورته وکړی وروسته بیا دشالخوا پسی گوري چی ایا دغه ځما وظیفه دارځما هدهایت مطابق اجرا آت کوي اوکې نکوي ځکه که امیر دشالخوا پخپلو وظیفه دارانوپسی گوري نوکه ئی بالفرض و غله ته وظیفه ورسپارلې وي نودهغه غله څخه شریف اوامین سرئ جوړیږی اوکه دشالخوا فهم اوفکر نه پسی کوي نوله بزرگو وظیفه دارانوڅخه به اخیرغله جوړسی دارنگه کله چی هرانسان هرسهار و خپل ځان اونفس ته دخیرتوصیه وکړی نوله دې څخه وروسته چی بیا په عمل اوکارشروع وکړی نوباید په خپل ځان اودخپل ځان په ټولواعضاوو اوانداموپسی گوري چی ایا ځما دسهارني نصیحت اودستورمطابق کار روان دی. اوکه نه دی. ځکه هرانسان چی و خپل نفس ته متوجه نه وي اودخپل نفس مراقب نه وي اود دې خیال اوسوچ نه وي ورسره چی الله جل جلاله ځما هرڅه وینی اوالله پاک وماته اوځما هرڅه ته حاضر اوناظر دی. نوبیا د ده نفس طغیان سرکښی اوفسادکوي حاصل دادی. چی مراقبه له دووشیانوڅخه عبارت ده اول شی دادی. چی انسان و خپل ځان ته متوجه وي چی کوم یونالایقه کار ورڅخه و نه سی اویا یولایق کارورڅخه پاته نه سی البته دکسلت اودسستی. اودغفلت اودبې غوری. په وجه اودوهم شی دادی. چی انسان په هرکارکښی ودپته متوجه وي چی الله جل جلاله ماوینی که زه ښه کار کوم اوکه بد کار کوم الله جل جلاله وماته حاضر اوناظر دی. دقران کریم دایاتو اودنبی علیه السلام دحدیثواودارنگه د دین دبزرگانو داقوالو له مخی دمسلان دپاره مراقبه یوستر ضروری عمل دی. ،

من اراد الاستقصاء فعليه بالاحياء

محرمو ورونو! دمرايطي دريم قسم ❖ محاسبه بعدالعمل ❖ ده يعني له خپله نفسه سره حساب کول وروسته له عمل اوکارڅخه، دمحاسبې تحليل اوبيان کښې ددوو(۲) شيانو تفصيل درته کوم اول دمحاسبې د حقيقت اودمعنی تفصيل دوهم دمحاسبې دفضيلت اودشرعي ارزښت تفصيل .

محرمو ورونو! لکه څرنگه چې دشارطي په بحث کې داخبره ذکر سوه چه هرمسلمان ته پکارده چه بايد دئ هرسهاردورځي په سرکښې بايدداسې وخت ولري چه وځپل نفس ته اوو خپل ځان ته دخير تو صيه وکړي، دارنگه وهر مسلمان ته داهم پکار ده چه هره ورځ چه تيره شي نو دورځي په اخير کښې بايد داسې وقت ولري چه په هغه وقت دئ له ځانه سره ددې حساب وکړي چه په دغه ورځ کښې چه تيره سول ما کوم کوم نیک کارونه وکړل، او په څه طريقه مي وکړل . اياپه دغه ورځ کې خو به له ما څخه دالله په بندگي کښې کوم تقصير له ما څخه نه وي سوي، اودارنگه په دې کښې فکر ووهي چه په دې تيره ورځ کښې خو به له ماڅخه کومه گناه نه وي صادره سوې . بيا که چيري له خپله نفسه سره په دغه محاسبه کښې کوم ديني نقصان په نظر نه ورغی نوبایدپه زړه کښې خوشحاله شي، اوکه يې په کوم نقصان او تقصير په عبادت کښې دخدای علم راغي نوباید پريشانه سي اوتوبه گار سي اودهغه نقصان جبیره وکړي ودغه ته محاسبه بعد العمل ويله کيږي.

دامحاسبه داسې مثال لري لکه يو تاجرچه له خپلو شريکانو سره په کال کې او يا په مياشت کښې حساب کوي لپاره ددې چه د تيرکال دتجارت گټه اوتاوان معلوم کړي . دمحاسبې فضيلت او شرعي اهميت :محرموورونو! له خپل نفسه سره حساب کول له اسلامي اعمالو څخه يو بل ډير مهم اوضروري عمل دئ الله پاک فرمايلې دي : (ياايهاالذین امنوا اتقواالله ولتنظر نفس ما قدمت لغد) يعني ائ هغو کسانو چې ايمان يې راوړئ دئ ووپريږئ له الله (جل جلاله) څخه ،او ودي گوري هرنفس و دې ته چې څه مخکي ليرلي دي ده لپاره د سبا ،يعني هر نفس دي په دې کښې سوچ او فکر کوي چې ايا د قيامت د ورځې لپاره ما کوم څه کړيدي او که مي نه دي کړي ،اوکه مي کړيوي نو ايا داسې څه مي کړي دي چې د هغه څه په سبب الله (جل جلاله) راڅخه راضي سي ،اوجنت مي نصيب سي ،او داڅرت له عذابو څخه خلاص سم . او که مي پرعکس او خلاف ددې نورڅه کړي دي . په دغه مبارک آيت کښې الله پاک په دغه قول کښې چې ❖ ولتنظر نفس ما قدمت لغد❖ و همدغي ❖ محاسبې بعد العمل ❖ ته اشاره فرمايلې ده ،اوبندگان يې په دې سره امر کړيدي چې دوی هروخت بايد له خپله نفسه سره حساب کونکي وي . حضرت عمر ❖ رضي الله عنه ❖ فرمايلي دي : (حاسبوا انفسکم قبل ان تحاسبوا، وزنوهاقبل ان تؤزنوا) يعني حساب کوی ! له نفسو خپلو سره له مخه تر دې چې حساب درسره کړکيږي له تاسي سره —يعني دقيامت په ورځ — او تلې نفسونه خپل له مخه تر دې چې تلل کيږي تاسي — يعني د قيامت په ورځ — . همدارنگه روايت دئ چې حضرت عمر به هره شپه خپلي دواړي پښې په ❖ ډره ❖ وهلې ،او و خپل نفس ته به يې ويل چې : کوم څه دي په نن ورځ کښې د آخرت لپاره وکړل ؟ ؟ . همدارنگه حضرت ميمون بن مهران فرمايلي دي چې : هيڅ يو بنده له متقيانو څخه

نه سي شميرل كيدلاى، ترهغه پوري چي دى له خپل نفس سره داسي محاسبه عادت و نه گرځوي چي هغه سخته وي تر محاسبې د يوه شريك له بل شريك سره چي په تجارت كښي ورسره شريك وي .

هم دارنگه روايت دى چي حضرت أبو طلحه **رضي الله عنه** په حال د لمانځه كښي په يوه مرغه مشغول سو، يعني يو مرغه يې وليدى او په هغه كښي يې سوچ بندسو، او په دې وجه يې په حضور د زړه كښي خلل راغلى . نو ده مبارك په بدل كښي ددغه كار يو باغ د الله (جل جلاله) درضا لپاره صدقه كړ* .

د مرابطې څلرم قسم:

محترمو وروڼو! د مرابطې څلرم قسم **❖ معاقبة النفس ❖** ده، يعنې سرزښت او عذاب وركول و نفس خپل ته . تفصيل او توضيح ددغه څلرم قسم په دې ډول ده : چي كله انسان له خپله نفسه سره محاسبه وكړي، او له نفسه سره د حساب كولو په نتيجه كښي انسان په دې اگاه سي چي څما له نفس څخه فلاني گناه، يا فلاني تقصير په عبادت كښي د الله پاك صادر سويدي، نو په دغه وخت كښي و دغه انسان ته په كار ده چي و خپل نفس ته سرزښت او سزا وركړي . په دې ډول چي خپل نفس ملامت كړي، او و دې ته يې متوجه كړي چي له سوي گناه او تقصير څخه توبه گار سي، او ويو داسي نيك كار او نيك عمل ته مخ ورواړوي چي د تير تقصير جبران په وسي .

د مثال په ډول يو سړي د نفس د شهوت او خواهش په سبب حرام شئ و خوړئ، نو په دې صورت كښي و نفس ته د سرزښت وركولو يوه برخه داده چي دغه سړئ **❖ لوړه ❖** پر ځان باندي راوولي، او په حلاله ډوډۍ هم ځان نه مړوي، او روژې و نيسي، ددې لپاره چي و نفس ته ئې يو قسم سرزښت وركړسي، او په اينده كښي بيا د حرامي غذا خواهش څرگند نه كړي . دارنگه په لمانځه كښي له سړي څخه تقصير وسي، نو ددې په سبب بايد دئ و خپل نفس ته په دې ډول سرزښت وركړي چي ډير نفلونه وكړي . اودارنگه يې په تهجد او نورو نفلي عباداتو مكلف كړي . محترمو و دغه ته **❖ معاقبة النفس ❖** ويله كيږي، چي ښه وضاحت به ئې په ضمن كښي ددې درته راسي چي د الله (جل جلاله) د مخلصو بندگانو د معاقبة النفس يو څو **❖ نمونې ❖** درته ذكر كړم :

له **❖ حضرت منصور بن ابراهيم ❖** څخه روايت دئ چي دالله **❖ عزوجل ❖** د عبادت گزاره بندگانو څخه يوه سړي له يوې ښځي سره خبري كولې، نو كرار په كرار د خبرو پائ و دې ته راورسيدي چي د ښځي پر **❖ ورانه ❖** باندي يې لاس كښيښودئ، وروسته له دې يو دم پر دغه كار باندي سخت پښيमानه سو، او بيا يې خپل دغه لاس واور ته ونيوئ، ترهغه پوري يې نيولئ و چي لاس ئې پر مخ و سوځيدئ او ختم سو . همدارنگه روايت دئ چي په بني اسرائيلو كښي يو نفر و چي ډيره زمانه يې په يوه عبادت گاه كښي د الله (جل جلاله) عبادت وكړ، يوه ورځ له عبادت گاه څخه راووتئ، نوناڅاپه يې پر يوه ښځه باندي سترگي ولگيدلي، اوفي الحاله له دې ښځي سره د ميني په آفت مبتلا سو، او بده اراده ئې په زړه كښي را وگرځيده، اوددغي ښځي په نيت يې له عبادت گاه څخه خپلي دواړي پښې رادباندي كړې . الله عزوجل **❖** دده د تير عبادت په سبب پر ده باندي رحمت وكړ، او دده په زړه كښي يې ويره پيدا كړه، نو بیره پښيमानه سو . بيا كله چي يې اراده وكړه چي خپلي پښې بيرته وعبادت گاه ته داخلي كړي، نو في الحاله يې دا فيصله وكړله چي څما دغه پښې د الله پاك په نافرمانې كښي له عبادت گاه څخه خارجي سويوې، نوڅما دي په خدائ تعالى قسم وي چي څما تر مرگه پوري زه دا خپلي پښې وعبادت گاه ته داخلي نه كړم . بيا ئې

په کارو کښي زيات تکليف کښ او زحمت کښ وي . عبدالواحد بن زيد فرمايلي دي : چي د چين په راهبانو کښي د يوه راهب و عبادت خانې ته راغلم ، او ور بځ مي کړل چي ائ راهبه ! ده جواب رانه کړ ، بيا مي ور بځ کړل چي ائ راهبه !! بيا ده جواب رانه کړ ، بيا ميور بځ کړل چي ائ راهبه !! نو دئ پر ما باندي رابښکاره سو او راته وې ويل چي : ائ سړيه زه خو راهب نه يم . ځکه چي په حقه سره راهب هغه څوک دئ چي له الله تعالی څخه وير يري ، اوصبر کوي پر هغه مصيبت او تکليف باندي چي دالله پاک له طرفه وده ته ور ورسيري ، او راضي وي په قضا دالله (جل شانہ) او حمد او ثنا د الله (جل جلاله) وايي پر خاصو او لازمي نعمتو د الله پاک ، اوشکر ادا کوي خدای لره پر عامو او شاملو نعمتو د الله پاک ، او تواضع او عاجزي کوي و عظمت او لويي ته د الله پاک ، او ذليل گرځوي خپل ځان و عزت ته دالله پاک ، او غاړه ئې ايښې وي و قدرت ته د الله پاک ، او فکر کوي په حساب او په عذاب کي دالله پاک ، نو په دې سبب يې ټوله ورځ روژه وي او ټوله شپه و خدای پاک ته په عبادت کښي ولاړ وي . دغه واقعي راهب دئ ! او هر څه چي زه يم نو زه يو خروړئ سپئ يم په دغه عبادت خانه کښي مي خپل ځان له خلگو څخه رابند کړئ دئ ، ددې لپاره چي خلگ راڅخه ونه داړل سي . عبدالواحد وايي چي : بيا ما له دغه راهب څخه پوښتنه وکړله چي دا اوس خلگ چي له خدای (جل جلاله) څخه يې په عمومي ډول تعلق شکيدلئ دئ ، نوله خدای تعالی څخه د خلگو د تعلق ، د قطع کيدو او شکيدلو بنيادي سبب کو شئ دئ ؟؟ نو ده راته وويل چي : ائ ځما وروره ! خلگ له خدای څخه بل هيڅ شئ نه پرې کوي ماسيوا له محبت څخه د دنيا ، او عاقل او هوشيار سړئ هغه دئ چي دنيا او د دنيا محبت يې له خپل زړه څخه ليري کړ ، اوله گناوو څخه توبه گار سو ، او پر هغه کارو باندي ئې مخ را وگرځاؤ چي د هغو کارو په سبب دئ و خپل رب ته ور نژدې کيږي . و حضرت داود طايي ﴿؟﴾ رحمه الله ﴿؟﴾ ته يو چا وويل چي : کاشکي دي دا خپله ږيره مبارکه ږمونځ کړې وائ ؟ ده مبارک ورته وفرمايل چي : ږيره ږمونځول خو دفاړغ او خلاص سړي کار دئ ، زه دالله پاک له شغل څخه دوندې فراغت نه لرم چي ږيره ږمونځ کړم . لکه عبدالرحمن بابا چي فرمايلي دي :

رحمان هومره له خپل ياره اوزگار نه دئ چي غوږ ونيسي ناصح غوندي اوزگار ته

محترم وورونو! معاتبه النفس ودي ته ويل کيږي چي انسان هميشه و خپل ځان ته وعظ او نصيحت کوي، اودده تقصيرات او بي لاري ورته په گوته کوي، او له يوه طرفه دالله پاک نعمتونه او احسانونه په ياد ورولي، او له بله طرفه د مرگ، قبر او داخرت و سختو او مشکلو حالاتو ته — کوم چي د هر انسان ومخ ته راتلونکي دي — متوجه کوي . ځکه نصيحت او د عبرت خبري کې و ځان ته څوک وکړي او که و بل ته (په دې شرط چي په اخلاص او صداقت سره وي) حتما فائده او نفع رسوي . لکه الل (جل جلاله) چي فرمايلي دي: {وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ} يعني او پند ورکوه ائ رسوله! و خلگو ته، ځکه بي شکه پند او نصيحت نفع او گټه رسوي و مؤمنانو ته . انسان ته په کار ده چي اول و خپل ځان ته نصيحت وکړي او بيا ونورو ته . و حضرت عيسى عليه السلام) ته الله تعالی وحي وکړله چي ائ د مريمي ځويه و خپل ځان ته نصيحت وکړه! بيا که ستا نفس دغه نصيحت قبول کړ نو بيا ونورو ته نصيحت کوه، اوکه دي چيري داسي ونه کړل نوبيا له ما څخه حيا وکړه په دې کار چي ونورو ته نصيحت کوې . لکه حافظ شيرازي (رحمه الله) چي فرمايلي دي :

واعظان که اين جلوه در محراب و منبر مي کنند چون به خلوت آيند ايشان کار ديگر ميکنند

محترمومسلمانونورونودتصوف اوعرفان په دې برخه کيږي اودارنگه په راتلونکي برخه کيږي دمشت نمونه خروارپه ډول

د اولياء کرامو ، د طريقت دواقعي مشائخو ، د الله (جل جلاله) دمختلفو نومودتجلياتواو د ظهور په وجه د بيلابيلو مرتبواومقاماتوبيان درته کوم البته په ډيروروسته کيږي به انشاء الله ودغه بيان ته بيرته دتفصيل اودتکميل دپاره راوگرځم:

محترم وورونو د تصوف او عرفان په مباحثو کيږي دغه بحث ډير نايابه ، دقيق ،اوبې انتهاپه زړه پوري بحث دئ . محترم و! د الله (جل جلاله) هر نوم د اولياء کرامو په زړو،اوبواطنو کيږي ځانته ځانته تجلي او ظهورلري . ديوه ولي پر زړه باندي د الله تعالی د يوه نوم ظهور او تجلی غالبه سوې وي ،او د بل ولي پر زړه باندي بيا د بل نوم د الله پاک تجلی او ظهور غالب سوې وي و هکذا . نو په دې وجه داوولياء کرامو مرتبې سره جلا جلا وي ،اوپه دغه لحاظ يې نومونه هم سره مختلف وي ،چي تفصيل يې په دې ډول دئ :

د اولياوو په ډله کيږي يو قسم داسي اولياء دي چي و هر يوه د دوی ته ❖ عبدالله ❖ ويل کيږي . عبدالله وهغه ولي ته ويل کيږي چي دده زړه د الله (جل جلاله) د اسم ذات — چي لفظ دالله دئ — په تجلی او ظهور سره مشرف سوې وي . اومشرف کيدل په تجلی او په ظهور ددغه مبارک نامه سره مستلزم دئ ،مشرف کيدلو لره د ولي په تجلی سره د ټولو نومونو د خدای پاک . ځکه د الله پاک د ټولو نومونو معنی او مفهوم د❖ الله ❖ د کلمې په مدلول او معنی کيږي داخل دئ .

داولياوو په جمله کښي دغه قسم وکلي د مقام او شان په اعتبار تر ټولو ډير پورته اولور دئ ، اودغه نوم په حقيقت کښي د حضرت محمد (صلى الله عليه وسلم) نصيب ؤ ، همدوجه ده چي الله پاک په قرآن کريم کښي په دې آيت کښي چي : و أنه لما قام عبد الله (دئ مبارک د عبدالله په نامه ياد کړئ دئ ، او همدارنگه دده په توسط دده په امت کښي چي کوم څوک د قطب و مقام ته رسيدلى وي هغه هم د حقيقت په لحاظ د عبدالله په نامه سره ياديدلاى سي ، او له قطب څخه پرته ❖ سيوى ❖ پر بل ولي او صالح انسان باندي د طريقت له مخي ددغه نوم اطلاق مجاز بلل کيږي .

اودارنگه دوهم قسم په اولياوو کښي داسي اولياء دي چي و هر يوه ته له دوى څخه ❖ عبدالرحمن ❖ ويل کيږي . دا هغه اولياء کرام دي چي هر يو د دوى د الله پاک د رحمن د نامه مظهر وي ، يعنې د رحمن دمبارک نامه ظهور په دوى کښي غلبه کړيوي . د طريقت له مخي دغه قسم اولياء هر يو رحمة اللعالمين بلل کيږي ، لکه څرنگه چي د رحمن په معنى کښي شمول او عاموالى موجود دئ . ځکه چي د رحمن معنى داده : هغه ذات چي مهربانه دئ په دنيا کښي پر هر چا . نوپه دې وجه په کوم ولي کښي چي د الله پاک د دغه نوم د تجلي غلبه راغلې وي ، نودهغه وجود هم د هر چا لپاره رحمت گڼل کيږي ، نو ځکه دا قسم اولياء کرام رحمة اللعالمين بولي .

او دارنگه د اولياوو په منځ کښي يو قسم داسي وليان دي چي هر يو د دوى د ❖ عبدالرحيم ❖ په نامه ياديږي . دغه قسم هغه اولياء دي چي هر يو د دوى د الله (جل جلاله) د رحيم د نومه مظهر گرځيدلى وي ، لکه څرنگه چي د الله پاک دغه مبارک نوم د معنى په اعتبار خاص دئ تر مؤمنانو ، اود الله پاک تر صالحو بندگانو پوري . ځکه د رحيم معنى داده : هغه ذات چي رحم کونکى دئ په آخرت کښي خاص پر مؤمنانو باندي . دارنگه په دغه قسم اولياوو کښي هم دغه خاصيت موجود دئ چي هغه بندگان د خدائ پاک چي پرهيزگاره او صالحان وي ، او الله تعالى ورڅخه راضي وي ، نوپر هغوى باندي دوى رحمت او مهرباني کوي . او هغه انسانان چي الله پاک د دوى د ناوړو ❖ بدو ❖ عملو په وجه پر دوى باندي په غضب کښي وي ، نو پر هغو باندي دوى هم په غضب کښي وي او بد يې ايسه وي .

محترمو ! د الله (جل جلاله) د مختلفو نومونو د غلبې د ظهور په وجه څلرم قسم هغه اولياء دي چي د الله پاک د ❖ قدوس ❖ د نامه تجلى او ظهور دده پر زړه باندي غلبه کړې وي . ودغه قسم اولياوو ته ❖ عبدالقدوسان ❖ ، او وهر يوه ته يې عبدالقدوس ويل کيږي . ددغو قسم اولياء کرامو خصوصيت دادئ چي الله (جل جلاله) د دوى زړونه له احتجاج څخه (يعنې له دې څخه چي له خدائ تعالى څخه په حجاب او په پرده کښي سي ، مقدس او پاک گرځولي دي) نو په دې وجه د دوى زړونه له الله (عزمجده) څخه سيوى بل شئ نه ځايه وي . او همدغه قسم اولياء ددغه مبارک حديث قدسي مصداق دي چي داسلام پيغمبر ويلي دي – چي الله (جل شان) فرمايلي دي : (لا يَسْعُنِي أَرْضِي وَ لا سَمَائِي ، وَيَسْعُنِي قَلْبُ عَبْدِي الْمُؤْمِن) يعنې نه سي ځايولائى ما ځمکه ځما او نه اسمان ځما ، او ځايولائى سي ما ، زړه دبنده ځما چي مؤمن وي .

او پنځم قسم هغه اولياء کرام دي چې د دوی پر زړو اندي د الله پاک د ﴿السلام﴾ نومونه ظهور او تجلی غالبه سوې وي . ددغه قسم اولياوو ته عبدالسلامان ، او هر يوه ته يې عبدالسلام ويل کيږي . ددغه قسم اولياوو يو خصوصيت دادئ چې الله پاک له غمو ، پريشانو او آفاتو څخه سالم کړيږي .

شپږم (٦) قسم هغه اولياء کرام دي چې ودوئ ته عبدالملکان ، اوهر يوه ته يې عبدالملک ويل کيږي . دا هغه اولياء کرام دي چې ددوی پر زړو باندي د الله پاک د ﴿الملک﴾ نومونه ظهور او تجلی غلبه کړې وي . ددغه قسم اولياوو خصوصيت دادئ چې الله پاک دوی د خپلو ځانو ، او د نورو خلگو مالکان گرځولي وي ، په دې ډول چې دوی په خپلو ځانو کښي ، او په غير کښي په هغه ډول تصرف کوي چې د الله (جل جلاله) اراده وي ، او الله تعالی په هغه امر کړئ وي . اودغه قسم ولي تر نورو ټولو خلگو په شرعي او ديني کارو کښي پر خلگو باندي ډير شديد او سخت وي .

اوم (٧) قسم هغه اولياء دي چې د دوی پر زړو باندي د الله پاک د ﴿المؤمن﴾ نومونه تجلی او ظهور غالب سوئ وي ، چې وهر يوه ته ددغه قسم اولياوو عبدالؤمن ويل کيږي . ددغه قسم اولياوو خصوصيت دادئ چې په امن او امانتداري سره په اعلى درجه موصوف وي ، اوپه همدغه صفتو سره يې په خلگو کي شهرت پيدا کړئ وي . يعني هم الله پاک دوی له عذابو او له مصيبتو څخه په امن کړيوي ، او هم خلگ دوی د ډيري غټي امانتداري په صفت پيژني .

اتم (٨) قسم په اولياوو کښي هغه خلگ دي چې پر دوی باندي دالله (جل جلاله) د ﴿المهيمن﴾ نومونه تجلی او ظهور غالبه سوئ وي . و هر يوه ته ددغو وليانو عبدالمهيمن ويل کيږي . ددغه قسم ولي خصوصيت دادئ چې دئ هميشه په دې مشاهده کښي وي چې الله (جل شانته) پر هر شي باندي رقيب ، شهيد او حاضر دئ . اوبل خصوصيت يې دادئ چې دئ دخپل ځان او د غير مراقبه، اوڅارنه کوي ، په دې ډول چې و هر خاوند د حق ته خپل حق ورکوي ، او د الله پاک په دغه مبارک فرمان عمل کوي چې فرمايلي يې دي (وَاتِ كُلِّ ذِي حَقِّ حَقَّهُ) يعني او ورکوه و هر خاوند دحق ته حق دده . لکه چې زما يو شعر دئ:

وهر حقدار ته خپل خپل حق ورکوه همداسي نورو ته سبق ورکوه

نهم (٩) قسم په اولياوو کي هغه اولياء دي چې پر دوی باندي د الله (جل جلاله) د ﴿العزیز﴾ نومونه غلبه سويوي . ددغه وليانو وهر يوه ته عبدالعزیز ويل کيږي . د دغه قسم ولي خصوصيت دادئ چې د عزت او غلبې صفت په دوی کښي ډير ښکاره وي ، په دې ډول چې هر څوک چې دده مقابل طرف وگرځي ، اوهره حادثه چې دئ ورسره مخامخ سي نو الله پاک غلبه دده نصيب گرځوي .

لسم (١٠) قسم په اولياوو کښي هغه اولياء دي چې د الله (جل جلاله) د ﴿الجبار﴾ دمبارک نومونه د تجلي او د ظهور غلبه پرده باندي راغلې وي . ددغه قسم وليانو وهر يوه ته عبدالجبار ويل کيږي . ددغه قسم اولياوو يو

خصوصیت دادئ چي د دوی په برکت سره الله تعالی د هر شي د کسر او نقصان جبران کوي . ځکه چي الله پاک د خپل دغه مقدس نوم چي الجبار دئ د تجلې په سبب دده د حال جبران کړئ دئ ، او دئ يې جابرالحال گرځولئ دئ . نو په دې وجه دئ د نورو د حال د جبران سبب گرځي .

یولسم (۱۱) قسم په اولیاوو کښي هغه اولیاء دي چي پر ده باندي د الله تعالی د **المتکبر** د نوم ظهور او تجلې غلبه کړې وي . د اولیاوو په منځ کښي ودغه قسم اولیاوو ته ، وهریوه ته له دوی عبدالمتکبر ویل کیږي . ددغه ډول اولیاوو یوه خاصه داده چي دوی خپل ځانونه د الله (جل جلاله) په تکبر ، کبریا او په لویي کښي فنا کړيدي ، او په اعلی درجه تذلل او عاجزي يې و الله تعالی ته کړې ده . او بل خصوصیت يې دادئ چي د الله (عزمجده) کبریا ، چي د دوی پر ظاهر او باطن باندي يې غلبه کړې ده ، نو په دې وجه دوی پرته **سیوی** له الله پاکه و هیچا ته د عاجزی سر نه ټیتوي ، ماسیوی له هغه چا چي و دوی ته دالله پاک له طرفه داحکم وي چي د هغه په مخ کي دوی باید عاجزي غوره **اختیار** کړي .

محرمو ورونو' دطربقت اوتصوف له اهدافوڅخه يوبل ستر هدف دادئ چي دطريقت كامل اومكمل استاذان غواړي چه له هغو انسانانوڅخه چه بې تقواوي بې تقوايې لري كړي ، اودبي تقوايي پرځاى دبې تقوا انسانانو په زړو كښي دتقوملكه پيداشي ، اوتقواداسلام په مقدس دين كښي هغه صفت دئ چه له هرانسان څخه يې په ډيرتنگار سره دخدائ اودرسول لله له لوري څخه طلب كېږي . اودالله جل جلاله په نزديه انسانانو كښي ډيرشرافت مند اوډير عزتمندهغه څوك دئ چه ډير متقي اوپرهيز گاره وي لكه چه الله جل جلاله د (سوره حجرات) په ديارلسم ايت كښي فرمايلي دي : ان اكرم كم عند الله اتقا كم < يعني بې شكه ډير عزتمند ستاسي په نزد دالله (جل جلاله) ډير پرهيزگاره ستاسي دئ . محرمو ورونو ! تقوى په شريعت كي پر < ۷ > قسمه ده ، اول تقوى يعني پرهيز كول له كفر ، شرك ، اونفاق څخه . دوهم تقوى او پرهيز كول دي د بدعت له كارو څخه ، دريم تقوى او پرهيز كول له كبيرو اوغتو گناهونو څخه ، څلورم تقوى او پرهيز كول له صغيرو او كوچنيو گناهونو څخه ، پنځم تقوى او پرهيز كول له هغو مباح او روا شيانو څخه چي كه انسان په هغو شيانو كښي توغل < انهماك > او ډير مصروفيت وكړي نو د دې اندېښنه پيدا كېږي چي په گناه به اخته سي ، شپږم تقوى او پرهيز كول له مشتبه او پوشيده كارو څخه يعني له هغو كارو څخه چي د هغو كارو په باره كښي د انسان په زړه كښي دا تردد او شك پيداسي چي ايا دابه روا وي او كه به نارواوي لكه چي حضرت عبدالله ابن عمر رضي الله عنه فرمايلي دي : (لا يبلغ العبد حقيقة التقوى حتى يدع ما حاك في الصدر < رواه البخاري في كتاب الايمان) يعني هيڅ يو بنده و حقيقت ته دتقوى نه سي رسيدلاى تر هغه پوري چي هر هغه كار پرېږدي چي دهغه په باره كښي دده په سينه كښي تردد موجود وي ، يعني دا اندېښنه يې په زړه كښي وي چي دا كار خو به ناروا نه وي ، دارنگه دسنن تر مذي او سنن ابن ماجه په كتاب القيامة او كتاب الزهد كښي ددې مبارك حديث روايت سويدي چي : لا يبلغ العبد ان يكون من المتقين حتى يدع مالا باس به حذرًا لِمَا به الباس) يعني هيڅ كله نه سي رسيدلاى هيڅ يو بنده و دې مقام ته چي له متقيانو څخه وشميرل سي تر هغه پوري چي پرېږدي هر هغه كار چي د هغه په كولو كي كوم شرعي تاوان نه وي مگر خو د دې خطر وي چي كه دغه كار وكړي نو بيا به په يوه داسي كار مبتلا سي چي هغه په شرع كښي نالايقه كار وي . اوم (۷) قسم تقوى او پرهيزگاري كول دادي چي انسان له الله څخه غير نور هر څه پرېږدي په دې معني چي هر كار چي كه وي كه د دنيا اوداخرت كار وي صرف دالله جل جلاله درضا په خاطر يې كوي او بل يې هيڅ مقصد په نظر كښي نه وي نيولئ محرمو ورونو ! د خدائ تعالى وليان حقيقي پيران ، او طريقت ، تصوف او عرفان د داسي مقدسو اهدافو لپاره كار كوي ، نو تاسي فكر وكړئ چي له دغي لاري څخه دمنكرو خلگو به څه درجه وي . كامل پير ، او مرشد و خپل مرید ته گوري چي په تاكښي كوم قسمونه د تقوى موجود دي او كوم نسته ، هر قسم دتقوى چي په ده كښي وجود نه لري نو مرشد يې كوښښ كوي چه په خپله توجه ، باطني فيض ، او په روحاني تعليم سره په همدغه مرید كښي هغه قسم د تقوى موجود كړي .

د اولياوو څلرم (۴) قسم:

محترمو! د الله (جل جلاله) د مختلفو نومونو د غلبې د ظهور په وجه څلرم قسم هغه اولياء دي چې د الله پاک د **قدوس** د نامه تجلی او ظهور دده پر زړه باندي غلبه کړې وي. ودغه قسم اولياوو ته **عبدالقدوسان**، او وهر يوه ته يې عبدالقدوس ويل کيږي. ددغو قسم اولياء کرامو خصوصيت دادی چې الله (جل جلاله) د دوی زړونه له احتجاب څخه (يعني له دې څخه چې له خدای تعالی څخه په حجاب او په پرده کښي سي، مقدس او پاک گرځولي دي) نو په دې وجه د دوی زړونه له الله (عزمجده) څخه سيوی بل شئ نه ځایه وي. او همدغه قسم اولياء ددغه مبارک حديث قدسي مصداق دي چې داسلام پيغمبر ويلي دي – چې الله (جل شانته) فرمايلي دي: (لا يَسْعِي اَرْضِي وَلَا سَمَائِي، وَيَسْعِي قَلْبُ عَبْدِي الْمُؤْمِنِ) يعني نه سي ځايولای ما ځمکه ځما او نه اسمان ځما، او ځايولای سي ما، زړه دبنده ځما چې مؤمن وي.

او پنځم قسم هغه اولياء کرام دي چې د دوی پر زړو اندي د الله پاک د **السلام** د نومه ظهور او تجلی غالبه سوې وي. ودغه قسم اولياوو ته عبدالسلامان، او هر يوه ته يې عبدالسلام ويل کيږي. ددغه قسم اولياوو يو خصوصيت دادی چې الله پاک له غمو، پريشانيو او آفاتو څخه سالم کړيدي.

شپږم (۶) قسم هغه اولياء کرام دي چې ودوی ته عبدالملکان، او هريوه ته يې عبدالملک ويل کيږي. دا هغه اولياء کرام دي چې ددوی پر زړو باندي د الله پاک د **الملك** د نومه ظهور او تجلی غلبه کړې وي. ددغه قسم اولياوو خصوصيت دادی چې الله پاک دوی د خپلو ځانو، او د نورو خلگو مالکان گرځولي وي، په دې ډول چې دوی په خپلو ځانو کښي، او په غير کښي په هغه ډول تصرف کوي چې د الله (جل جلاله) اراده وي، او الله تعالی په هغه امر کړی وي. اودغه قسم ولي تر نورو ټولو خلگو په شرعي او ديني کارو کښي پر خلگو باندي ډير شديد او سخت وي.

اوم (۷) قسم هغه اولياء دي چې د دوی پر زړو باندي د الله پاک د **المؤمن** د نومه تجلی او ظهور غالب سوئ وي، چې وهر يوه ته ددغه قسم اولياوو عبدالؤمن ويل کيږي. ددغه قسم اولياوو خصوصيت دادی چې په امن او امانتداري سره په اعلى درجه موصوف وي، او په همدغه صفتو سره يې په خلگو کي شهرت پيدا کړی وي. يعني هم الله پاک دوی له عذابو او له مصيبتو څخه په امن کړيوي، او هم خلگ دوی دډيري غټي امانتداري په صفت پيژني.

اتم (۸) قسم په اولياوو کښي هغه خلگ دي چې پر دوی باندي دالله (جل جلاله) د **المهيمن** د نامه تجلی او ظهور غالبه سوئ وي. و هر يوه ته ددغو وليانو عبدالمهيمن ويل کيږي. ددغه قسم ولي يو خصوصيت دادی چې دئ هميشه په دې مشاهده کښي وي چې الله (جل شانته) پر هر شي باندي رقيب، شهيد او حاضر دی. اوبل

خصوصیت یې دادئ چې دئی دخپل ځان او د غیر مراقبه، اوڅارنه کوي، په دې ډول چې و هر خاوند د حق ته خپل حق ورکوي، او د الله پاک په دغه مبارک فرمان عمل کوي چې فرمایلي یې دي (وَآتِ كُلَّ ذِي حَقِّ حَقَّهُ) یعني او ورکوه و هر خاوند دحق ته حق دده . لکه چې زما یو شعر دئ:

وهر حقدار ته خپل خپل حق ورکوه همداسي نورو ته سبق ورکوه

نهم (۹) قسم په اولیاوو کي هغه اولیاء دي چې پر دوی باندي د الله (جل جلاله) د ﴿العزیز﴾ د نومه غلبه سویوي . ددغه ولیانو وهر یوه ته عبدالعزیز ویل کیږي . د دغه قسم ولي خصوصیت دادئ چې د عزت او غلبې صفت په دوی کښي ډیر ښکاره وي، په دې ډول چې هر څوک چې دده مقابل طرف وگرځي، اوهره حادثه چې دئی ورسره مخامخ سي نو الله پاک غلبه دده نصیب گرځوي.

لسم (۱۰) قسم په اولیاوو کښي هغه اولیاء دي چې د الله (جل جلاله) د ﴿الجبار﴾ دمبارک نومه د تجلي او د ظهور غلبه پرده باندي راغلې وي . ددغه قسم ولیانو وهر یوه ته عبدالجبار ویل کیږي . ددغه قسم اولیاوو یو خصوصیت دادئ چې د دوی په برکت سره الله تعالی د هر شي د کسر او نقصان جبران کوي . ځکه چې الله پاک د خپل دغه مقدس نوم چې الجبار دئ د تجلي په سبب دده د حال جبران کړئ دئ، او دئی یې جابراهال گړځولئ دئ . نوپه دې وجه دئی د نورو د حال دجبران سبب گرځي.

یولسم (۱۱) قسم په اولیاوو کښي هغه اولیاء دي چې پر ده باندي د الله تعالی د ﴿المتکبر﴾ د نوم ظهور او تجلي غلبه کړې وي . د اولیاوو په منځ کښي ددغه قسم اولیاوو ته ، وهریوه ته له دوی عبدالمتکبر ویل کیږي . ددغه ډول اولیاوو یوه خاصه داده چې دوی خپل ځانونه د الله (جل جلاله) په تکبر، کبریا او په لویي کښي فنا کړيدي ، اوپه اعلی درجه تذلل او عاجزي یې و الله تعالی ته کړې ده . او بل خصوصیت یې دادئ چې د الله (عزمجده) کبریا، چې د دوی پر ظاهر او باطن باندي یې غلبه کړې ده ، نو په دې وجه دوی پرته ﴿سیوی﴾ له الله پاکه و هیچا ته د عاجزی سر نه ټیتوي ، ماسیوی له هغه چا چې و دوی ته دالله پاک له طرفه داحکم وي چې د هغه په مخ کي دوی باید عاجزي غوره ﴿اختیار﴾ کړي .

محترموو روڼوپه دې برخه کښي ددې بیان درته کوم چې

د کومو شرطو له مخي یو شخص پیر او مرشد جوړیدلای سي ؟

محترمو ! یو څوک چې په طریقت کښي شیخ کامل ، مکمل گرځي ، نوپه ده کښي به خامخا دغه شرطونه موجود وي :

اول : د ديني علم خاوند به وي ، او په قرآن کریم ، او د نبي عليه السلام په احاديثو به عالم وي . ځکه چې غرض له دې څخه چې څوک له ده سره بيعت کوي ، او مُريد يې گرځي دادئ چې دئ به و هغه ته (امر بالمعروف او نهی عن المنکر) کوي ، يعني په فرضو ، واجبو ، سنتو ، مستحبو ، اود خير په کارو به دئ و خپل مُريد ته امر کوي ، او له ناوړو کارو څخه به يې را منع کوي . اودارنگه به دئ و مُريد ته ددې لارښوونه کوي چې په څه ډول مُريد کولای سي چې باطني سکون ، او له رذيلو اخلاقو څخه تصفيه او په ښو اخلاقو سره خپل باطن ښائسته کول حاصل کړي ، نو څوک چې علم نه لري نو هغه کله د دې قدرت لري چې هدايت دي ويو چاته وکړي . ځکه چې و خدای ته او د الله تعالی و دين ته رابلل په حکمت او په موعظه حسنه سره کيږي ، لکه الله پاک چې فرمايلي دي : اُدعوا الی سبيل ربک بالحکمة والموعظة الحسنة) يعني اې رسوله ! رابوله خلگ و لاري ته د رب ستا چې دين د اسلام دئ په حکمت سره او په نیک نصيحت سره . او په حکمت او موعظه حسنه سره د خلگو رابلل بې علمه نه سي کيدای . اومشائخو د طريقت ټولو په يوه خوله دا ويلي دي چې شيخ د طريقت به په دې ډول وي چې دده خبري به له خلگو سره يا له قرآن څخه وي ، اويابه له حديثو څخه وي ، اويابه دمشائخو له حکايتو او واقعاتو څخه وي .

دوهم به داشرط په ده کښي موجود وي چې عدالت اوتقوی به لري ، په دې ډول چې له کبيرو گناوو څخه به ځان ساتونکئ وي ، او پر صغيرو گناوو به مُصر او دوام کونکئ نه وي .

درېم به دا شرط په ده کښي موجود وي چې دئ به زهد لري ، يعني له دنيا څخه به مخ اړونکئ وي ، اود آخرت په کارو کښي به رغبت لري ، او پر طاعتو او مآثورو ذکرو باندي به حرص ناک وي ، او له الله جل جلاله سره به د ده زړه په دوامداره توگه په تعلق کښي وي .

څلرم به داشرط په ده کښي موجود وي چې و خلگو ته به امر بالمعروف او نهی له منکره کوي . په ديني امورو کښي به چشم پوشي ، او اغماض نه کوي .

پنځم به دا شرط به پکښي موجود وي چې د طريقت د مشائخو به يې مُريدي کړي وي ، او له هغو څخه به يې اجازه تر لاسه کړې وي . ځکه د الله جل جلاله عادت پر دې باندي جاري سوئ دئ چې يو سړئ تر هغه پوري کاميابه ، مفلح ، او کامل نه سي گرځيدلای چې له مفلحينو او د کمال له والاوو سره يې صحبت نه وي کړئ .

شپږم به داشرط پکښي موجود وي چې زړه به يې هميشه بيداره وي ، زړه به يې نه بیده کيږي ، په دې وجه چې دئ حقيقي وارث د حضرت محمد (صلی الله عليه وسلم) بلل کيږي . او دده مبارک به زړه نه ويده کيدئ ، او سترگي مبارکي به يې بيدې کيدلې ، لکه چې ده مبارک فرمايلي دي :

عَيْنَانِي تَنَامَانَا لَا يَنَامُ قَلْبِي) يعني دواړي سترگي ځما ويدي کيږي ، او زړه مي نه بيديري .

او وم (۷) به داشرط پکښي موجود وي چي د خپلو مُريدانو و مال ته ، او د دوی و حمد ، ثنا او صفت ته به هيڅ طمعه نه کوي (قطب الإرشاد ص ۵۲۷) .

پوسه ! چي په نادر ډول داسي کيدلای سي چي يو سرئ بې له دې چي تعلم او زده کړه دعلم په دغه متعارف ډول وکړي ، په خفي ډول الله پاک د علم دين خاوند وگرځوي ، او بيا يې په سبب د سلوک او د عمل په علم شيخ کامل او مُکَمَّل کړي ، نو دغه ډول سرئ د خلکو په نزد کوم چي د ده له حال څخه خبر نه وي ❖ اَمِي ❖ وي ، ځکه چي په ظاهره خو ده هيڅ تعلم نه وي کړئ . او په دې وجه د خپل وخت د عالمانو د اعتراضاتو هدف هم جوړ سوئ وي ، مگر په باطن کښي عالم وي ، لکه صاحب د ❖ ابريز ❖ کتاب چي په همدغه شکل ولي تير سوئ دئ . او په نادر ډول داسي هم کيدلای سي چي يو سرئ درازه زمانه له تقواداره علماوو سره په صحبت کښي تير کړي ، او له دې لاري الله جل جلاله ده ته علم ورنصیب کړي او بيا يې د سلوک په سبب په ولايت سره مشرف کړي ، که څه هم ده په معتاد ډول تعلم نه وي کړئ . او کله داسي هم کيدلای سي چي يو سرئ پرته له دې چي له يوه ژوندي شيخ سره بيعت وکړي د يوه وفات سوي ولي په سبب شيخ د طريقت و گرځي ، چي و دغه راز شيخ ته د اهل طريقت په اصطلاح کښ ❖ اُويسي ❖ ويل کيږي .

په اسلام کښي اول ځل د صوفي په نامه څوک ياد سویدی:

حضرت مولانا عبدالرحمن جامي رحمه الله په خپل کتاب (نفحات الأنس) کښي په دې اړه داسي فرمايلي دي:

چي حضرت شيخ سفیان ثوري رحمه الله فرمايلي دي چي دلومړي ځل لپاره حضرت ابوهاشم رحمه الله چي دشام اوسیدونکی وو اوډیر پرهیزگاره او متقي شخصیت وو دصوفي په نامه سره ياد سو . حضرت سفیان ثوري رحمه الله فرمايلي دي چي زه په دې نه پوهیدم چي صوفي وچاته ويل کيږي تر څو چي مي ابوهاشم صوفي وليدی . حضرت سفیان ثوري رحمه الله چي په خپل وخت کښي مجتهد مطلق وو ، او دامام اعظم ابوحنيفه رحمه الله له زمانې څخه برخورداره وو په (۲۶۱) هجري قمري سنه کښي په بصره کي وفات سویدی . دطريقت او تصوف اساسي هدفونه اومقاصد:

محترمو وروڼو ! اوس دطريقت او تصوف په اساسي بحثو پيل کوو چي په دې بحثو کښي به تاسي دطريقت اوتصوف له ټولو اړخو څخه انشاءالله په پوره توگه خبر سی ، که څه هم د طريقت او تصوف بحثونه ډیر غامض او باريک دي خو موږ به ئې انشاءالله په داسي ساده الفاظو سره تشریح کوو چي هر څوک به په ډیره اساني سره په پوهيږي په دې بحثو کښي به و تاسي ته د طريقت او تصوف بنيادي مقصدونه ، او د شيخ او مرشد کيدولپاره ضروري شرطونه ، اودارنگه له مرید سره لازم صفتونه ، همدادول داوولياوو دشان عظمت ، او لوی والی ، او دخدای (ج) له وليانو سره دتعلق او محبت گټي ، او له دوی سره د دښمنی او عداوت نقصانونه ، همدارنگه په طريقت کښي د اولياؤ قسمونه ، او د طريقت مختلفي سلسلې ، او د دوی مختلفي تگ لاري په تفصیل سره بيان سي .

اول دطريقت او تصوف اساسي يا بنيادي اهدافو ته متوجه سی ! په اجمالي ډول بايد ووايم چي د طريقت او د تصوف مقصد دادی چي هغه انسانان چي له الله جل شانہ څخه درذيلو اخلاقو په ذريعه اودارنگه د ناسمو اعمالو په وایسته پرې سوي ، جلاسي ، او ليري سوي وي ، اوهغه انساني سليم ، او صحي فطرت کوم چي پر هغه فطرت باندي الله پاک هر انسان پیدا کړیدی له لاسه ور کړی وي دغه انسانان بيرته له الله ﷻ جل جلا له ﷻ سره وصل کړي او بيرته يې د هغه فطرت خاوندان کړي چي د اسلام پيغامبر حضرت محمد ﷺ صلی الله عليه وسلم ﷺ يې په دغه مبارک حديث کي ذکر کړیدی چي : (کل مولود یولد علی فطرة الاسلام فابواه يهودانه او ينصرانه او يمجسانه) او دا کار دطريقت او تصوف استاذان په دې ډول کوي چي دغه قسم انسانان په خپله توجه او محنت او تعليم سره ، او په خپل فيض او برکت سره په تذکيه ، او په تحليه ، او دالله ﷻ جل جلا له ﷻ په عشق سره مشرف وگرځوي

بسم الله الرحمن الرحيم ، نحمده ونصلی علی رسوله الکریم

محترمو وروڼو په طريقت کښي اودطريقت داستاذانو په نظر کښي د حضرت حق سبحانه و تعالی د ذات او صفاتو د مبارکو اسموو ذکر او یادونه يو غيرمعارض أصل دی . لکه څرنگه چي د شريعت اسلامي او د قرآني اياتو او نبوي

أحاديثو له مخي د الله جل جلاله ذکر و الله جل جلاله ته د قربت او د نزديکت او دارنگه د انسان د ظاهري او باطني پاکوالي او د قلبي تصفيې لپاره ډير اهم کار او عمل بلل سوئ دئ ، لکه الله جل جلاله چي فرمايلي دي :
فاذکرواني اذکرکم واشکروالي ولا تکفرون .

د الله جل جلاله د ذکر په اړه به ان شاءالله تفصيلي معلوماتونه د طريقت او شريعت له نظره په راتلونکو برخو کښي درته راسي ، دا برخه فقط و فقط د دغه عظيم الشانه مَبَحَث د عنوان او د سرليک په ډول وليکله سوه .

قدرمنو وروڼو

ذکر په عربي ژبه کښي د يادوني معنی ورکوي چي څوک يو شئ يا يوحالت يادوي ، لکه مسافر چي دکورنۍ څخه ليري د پرديسي په حالت کښي خپل کور او خپلوان يادوي .

د ذکر بله معنی د هيري ضد مفهوم افاده کوي مثلا : دوه جمع دوه څلورکيږي يا اور تود او سوځونکئ دئ يا داسي نور مسايل چي ذهن يې اکثراً نه هيروي ، دژبي بيان يا د قلم د ليکني د اثره افادې ته هم ذکر ويل کيږي ، په ذهن کښي ديوې موضوع يا شي حاضرول د هغه شي يا موضوع ذکر بلل کيږي ، ذکر د زدکړي معنی هم ورکوي او د ځينو نورو مفاهيمو د افادې لپاره هم استعماليږي ، نصيحت او پند ته هم ذکر ويل سوئ دئ .

په قرآن عظيم کښي يو شمير اياتونه د ذکر په باره کښي نازل سويدي ، او د مسلمانانو د نجات او فلاح لپاره يې د خدائ (جل جلاله) د مبارکو أسماؤ د ذکر هدايت کړئ دئ ، مثلا:

❖ د خپل خدائ نوم سهار او ماښام يادوه . ❖

حضرت أبوسعيد (رضي الله عنه) وايي چي د حضرت رسول أكرم (صلى الله عليه وسلم) څخه پوښتنه وسوه چي د قيامت په ورځ د خدائ (ج) په نزد کوم بنده افضل او لوړ دئ ؟

ده مبارک (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل چي : د خدائ ذکرکونکي (نر او ښځي) .

بيا پوښتنه وسوه چي يارسول الله اياد ذکرالهي کونکئ د خدائ په لار کښي د جهاد کونکي څخه هم افضل دئ ؟

پيغمبر (ص) ورته وفرمايل : که هغه جهادکونکئ خپله توره پر کافرانو او مشرکانو وچلوي تر دې چي د هغه توره ماته سي او هغه خپله په وينو رنگ سي (يعني شهيد سي) بيا هم د خدائ ذکر کونکئ په مرتبه کښي د هغه څخه بهتر دئ .

(د مشکوة حواله پر صحيح ترمذي) .

په بخاري شريف کښي له حضرت أبوهريرة څخه روايت دئ چي رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايلي دي چي
الله تعالى فرمايي :

زه د خپل بنده سره يم تر څو پوري چي هغه مايادوي او د هغه دواړي شونډي زما په ذکر سره حرکت کوي .
د حضرت عبدالله بن عمر (رض) څخه روايت سوئ دئ چي رسول الله (ص) فرمايلي دي : الاولكل شيء صقالة
وصقالة القلوب ذكرالله، يعنى

دهر شي صفايي سته او د زړه صفايي د خدائ (جل جلاله) ذکر دئ ، او د خدائ (ج) د عذاب څخه د خلاصون
لپاره تر ذکر الهي هيڅ شئ بهتر نسته . اصحابو عرض وکړ ايا د خدائ (ج) په لاره کښي تر جهاد هم افضل دئ ؟
ده مبارک (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل : که څه هم د جهاد کونکي توره په جنگ کي ماته سي . (مشکوٰة شريف
).

محترمواسلامي ورونوله مخه تر تحليل دمباحثو د ذکر په دې برخه کښي داهل السنه والجماعت دڅلوامامانوموقف
درته ذکرکوم کوم چي دتصوف او طريقت په باره کښي يې درلودئ چي بيان يې په دې شرحه دئ

اول

امام اعظم ابوحنيفه نعمان رحمه الله، ځمور دغه مبارک او عاليقدره امام په تصوف کښي صاحب د طريقت و په
هدايت النافع کښي مذکور دئ چي امام اعظم په طريقت کښي دامام جعفر صادق شاگرد او مريد و په درمختار کي او په
حاشيه دابن عابدين کښي پردرمختار باندې راغلي دئ چي ابوعلی دقاق ويلي دئ چي ماد طريقت اخذله ابي قاسم
نصر آبادي څخه کړيدى او ابو قاسم ويلي دئ چي ماد طريقت اخسته له شبلي څخه کړي دئ او هغه له سرى سقطي
څخه او هغه بياله معروف کرخي څخه او هغه بياله داوود طائي څخه اخذ د طريقت کړيدى او هغه بيا علم او طريقت
دواړه له امام اعظم ابوحنيفه څخه حاصل کړيدى .

دوهم

امام مالک بن انس رضي الله عنه هم صاحب د شريعت او د طريقت د دواړو وو علامه عدوي په خپله حاشيه کښي
کومه چي پر شرحه دامام زرقاني پرته ده پر متن دعزيمه کوم چي په فقه مالکي کښي جوړ سويدى د دريم جز په
صفحه ۱۹۵ کښي ويلي دي چي امام مالک رحمه الله تعالى فرمايلي دي (من تفقه ولم يتصوف فقد تفسق ومن تصوف
ولم يتفقه فقد تزندق ومن جمع بينهما فقد تحقق) يعنى هر څوک چي د فقهی علم حاصل کړي او علم تصوف او طريقت
حاصل نکړي او د طريقت پر لار باندې ولاړنسى نو په تحقيق سره به دغه سرى فاسق وگرزی او هر څوک چي بيا طريقت
او علم تصوف حاصل کړي او د علم فقهی و نکړي نو په تحقيق سره به دغه څوک زندیق وگرزی او هر څوک چي
دغه دواړه علمونه سره جمع کړي نو په تحقيق سره دغه سرى وحق ته ورسيدئ

دریم امام شافعی رحمہ اللہ فرمایلی دی چی ستاسی له دنیا خُخه دری شیان وماته محبوب دی، اول ترک دتکلف دوهم له خلگوسره ښه معاشرت دریم پیروی اواقتهاء په لاره پسی داهل تصوف، انظرکشف الخفاء للامام العجلونی ص، ۳۴۱، جزء، ۱،

خلرم امام احمد رحمه الله فرمایلی دی چی زه ترصوفیه وُبهرتین قومونه نه پیژنم یوچاورته وویل چی دوی سماع اوتواجدکوی ده په جواب کنسی و رته وویل چی پریرده دوی چی یوساعت له خپل رب سره خوشحالی وکړی، غداء الالباب شرح منظومة الآداب، جزء، ۱، ص، ۱۲۰، محمدالسفارینی

محترم مورونو د تصوف او عرفان په دې برخه کې وټاسی ته په تصوفی اصطلاحاتو کې د ذکر د ډولوبیان کوم کوم چی په دې شرحه دی:

۱ (تقلیدی ذکر (۲) تحقیقی ذکر (۳) (جلی) څرگند ذکر (۴) (خفی) پټ ذکر

تقلیدی ذکر:

تقلیدی ذکر هغه ډول ذکر ته ویل کیږي، چی ډاکر محض د تقلید له رویه ذکر کوی، یعنی ژبه یې په ذکر اخته وی، مگر د زړه حضور یې لا نه وی موجود سوی، پداسی حالت کی چی یوازی ژبه په ذکر مصروفه وی، اوزره ورڅخه خبر نه وی. شیخ او مرشد کونښن کوی چی په مرید کېنی باطنی حضور، د زړه بیداری، او ذهنی تمرکز زیات کړی. شیخ پدې پوهېږی چی د سالک په لومړنی دوره کېنی د ذکر قلبی توجه او حضور نسبتا لږ وی، او دهغو مرحلو څخه چی نوی صوفی اوسالک تېریږی، د زړه د حضور پیدا کېده ضرور امر دی. ځکه چی په صوفیانه اصطلاحاتو کېنی که ذکر په خوله ویل کیږی اوزره ورڅخه غافله وی، نتېجه یې داسی ده، لکه: څوک چی تخم په ښوره زاره مخکه کېنی وکړی. چی حاصل یې طبعاً مطلوب نه وی.

تحقیقی ذکر:

د طریقت د سیر اوسلوک له مخې ذکر هغه وخت تحقق پیدا کوی، چی د کامل شیخ له لوری ومړیده ته تعلیم او اجازه ورکړه سی، او دهغه په روح اوزره کېنی ځای ونیسی څوپه دې توگه د ذکر اغېزه زیاته سی. ذکر په طریقت کېنی دمړیدلو لومړنی مرحلې بیا تراخیرنی پړاو پوری، چی دفنا اوبقا مقامونه دي، ملگری وی، ځکه چی ذکر سره د زړه له حضوره مرید مرحله په مرحله دیوه مقام څخه ویل روحانی مقام ته لوړه وی.

جلی ذکر:

جلی او څرگند ذکر هغه ډول ذکر ته ویل کیږی چی، ډاکر نسبتا په لوړ اواز سره ذکر کوی په ځنوتصوفی سلسلو کېنی د لوړ اواز یعنی (جلی) ذکر اصل منل سویدی، د حضرت شیخ عبدالقادر جیلانی (رح) سلسله چی په قادر په مشهوره ده و جلی ذکر ته ترجیح ورکوی.

خفی (کرار) ذکر:

خفي ياکرار ذکر وهغه ډول ذکرته ويل کيږي چي ډاکر په کښته اواز سره ذکر کوي . دحضرت شاه نقشبند (رح) طريقه چي په نقشبنديه ، سلسله سره مشهوره ده ، دخفي ذکر حالت يې منلي دي .

حتي که مريد دعادي خلگوسره په مجلس کښي ناست هم وي دخفي ذکر کولو څخه غافل نه وي . ذکرکه خفي وي ياجلي دمريد دزړه حضورلازم دي . دذکرنوعيت ، او وخت دپير اومرشد له لوري ټاکل کيږي دذکر په نوعه کښي کله داسي حالت هم راځي ، چي مريد دخپل هر نفس چي با سي يا يې بيرته ننباسي ، د دالله جل جلاله داسماؤ څخه په هغه ډول چي دپير له لوري وظيفه ورکړه سوي وي ، ذکر کوي ، دسا ايستواوبيرته ننيستوپه هر دم کښي (ذکر) دلاسه نه ورکوي ، ځکه چي دمريد دپاره دطريقت له رويه په ذکر کښي يوگړي ځنډهم تاوان لري .

محترمو مسلمانانو له مخه تر دي چي د تصوف او عرفان دشرعي حيثيت په بيان شروع درته کوم ستاسي توجه يوې ضروري خبري ته را گرځوم ، هغه دا چي دهغو شيانو له جملې څخه چي نن صبا په مسلمانانو کښي په عامه توگه منځ ته راغلي دي او د دې وړ دي چي ډېر افسوس بايد سره پرې وکړي يو لوه شئ دادئ چي له تصوف او عرفان څخه مسلمانان يا غافل دي ، او يا يې مخالف دي ، هغه خلق چي د تصوف اوعرفان عقیده لري له تصوف څخه په غفلت کښي پراته دي . د مثال په ډول په هيڅ مدرسه ، او مکتب کښي د تصوف د علم يو کتاب هم محصلينو ته نه تدريس کيږي او نه تعليم ، د اکثرو علماؤ چي پلټنه وشي نو صورتحال يې دا وي چي د تصوف د علم يو کتاب يې په ټول عمر کښي په کتب خانه کښي لا نه وي ليدلی ، او ځيني خلق لکه وهابيان بياپه دې ډول دي چي د اسلام د مقدس دين دغه عظيمه شعبه چي تصوف او عرفان دے بيخي کفر او شرک گني ، او صوفيان او اولياء کرام العياذ بالله مشرکان او کافران بولي . د بېلگي په توگه په يو کتاب کښي چي د ((فکر صوفي)) په نامه دئ او يو وهابي ملا چي عبدالرحمن نوميرې د تصوف د علم او د اولياء کرامو په رد کښي جوړ کړئ دئ او نن صبا د انترنيټ له لاري هم شائع شوه دے داسي راغلي دي : چي (العياذ بالله) تر ټولو هغو فتنو چي مسلمانان په مبتلا شوي دي لويه فتنه د تصوف ده چي ټول قسمونه د کفر ئې په بغل کښي نيولي دي . نو په دې سبب مور غواړو چي مسلمانانوته د تصوف او عرفان په اړه درجه په درجه مفصل معلومات ورکړو .

د تصوف شرعي حيثيت

محترمو مسلمانانو د تصوف او عرفان د بيان د سلسلې په دې برخه کښي تاسو محترمو ته د تصوف شرعي حيثيت ، او د صوفي دکلمې تحقيق وړاندې کوم . محترمو په اسلام کښي د تصوف شرعي حيثيت په دې ډول دے چي تصوف د دين يو داسي مهمه شعبه ده لکه څنگه چي (فقه) د دين مهمه شعبه گڼله کيږي . د (درمختار) او د فقهي د نورو معتمدو کتابو په حواله لکه څنگه چي د فقهي د علم زدکړه فرض کفائي ده دا رنگه د تصوف د علم زده کړه

هم په مسلمانانو باندې فرض كفايي ده . د اسلام په ابتدايي دورو كښې حتى د امام ابوحنيفه رحمه الله په زمانه كښې ((علم فقه)) د دين د ټولو شعبو نوم ؤ په دې ډول چې علم عقايد ، او علم د ټولو ظاهري شرعي اعمالو لكه نمونځ ، روژه ، حج . او د تصوف علم ټول په ((علم فقه)) كښې داخل وو همدا سبب دے چې امام ابوحنيفه رحمه الله خپل هغه كتاب چې په عقايدو كښې يې تصنيف كړے دے په فقه اكبر سره مسمی كړيدئ او دې ته د فقهې قديمي اصطلاح ويله كيږي ، په وروسته زمانه كښې علماوو د ډېر اهتمام له وجهې ((علم عقايد)) ځانته علم وگرځاوو او په ((علم كلام)) سره يې مسمی كړ ، او ((علم اخلاق)) يې ځانته علم وگرځاوو او په ((علم تصوف)) سره يې مسمی كړ ، او د ظاهري اعمالو علم يې ځانته علم كړ او په ((علم فقه)) سره يې مسمی كړ او دې ته جديده اصطلاح ويله كيږي . د جديدې اصطلاح له مخي د دين علم دري قسمه علم دے علم كلام ، او علم تصوف ، او علم فقه چې په قديمه اصطلاح كښې دغو درې واړو ته فقه ويله كیده . په قران كريم كښې او دا رنگه په نبوي (ص) مباركو احاديثو كښې چې امر په تفقه في الدين راغلي دے مراد ورڅخه د همدغې قديمي اصطلاح مطابق زده كول د دغو درې واړو علومو دي . د فقهې او د تصوف تر منځ داسي شديد تړون موجود دے چې عمل كول په فقهې باندې بې له تصوفه ، او عمل كول په تصوف بې له فقهې ممكن نه دے . په قران كريم او په سنت نبوي كښې چې مسلمانان د فقهې په زدكړه امر شوه دے په هغه عمل كول بې له تصوفه ممكن نه دے .

محترمو ! تصوف مختلف نومونه لري لكه علم قلب ، علم اخلاق ، احسان ، سلوك او طريقت . په قران كريم او په سنت نبوي (ص) كښې تصوف په اكثرو ځايو كښې د احسان په لفظ سره ياد شوه دے ، او زموږ په زمانه كښې دغه علم د تصوف په نامه سره مشهور دے . محترمو! لكه څنگه چې ډېر افعال او كارونه د انسان له ظاهري اعضاو او اندامونو څخه صادريږي (چې دې ته اعمال ظاهره ويل كيږي) دا رنگه ډېر اعمال بيا داسي دي چې د انسان له باطن او زړه څخه صادريږي (اودغو اعمالو ته اعمال باطنه ويل كيږي) بيا لكه څنگه چې دغه ظاهري عملونه د شريعت له نظره ځيني فرض ، او واجب دي لكه نمونځ ، روژه ، زكات ، حج ، وتر ، او ځينې سنت ، او مستحب دي ، او ځيني حرام ، او مكروه دي دا رنگه د انسان باطني عملونه د قران كريم او د سنت نبوي (ص) له نظره ځني عملونه فرض دي لكه تقوى ، له خدای جل جلا له څخه ويره ، له خداے او رسول (ص) سره محبت ، اخلاص ، توكل ، صبر ، شكر ، تواضع ، خشوع ، قناعت ، حلم ، سخاوت ، حيا ، رحم دلي ، وغيره ، دغو اخلاقو ته فضائل او اخلاق حميده ويل كيږي . او ځينې باطني عملونه د انسان بيا حرام او ناروا دي لكه تكبر ، عجب ، ريا ، محبت د مال ، محبت د جاه او منصب ، بخل ، بزدلي ، لالچ ، دښمني ، حسد ، كينه ، سنگدلي ، او بې محله يا له اندازې وتلې غصه ، وغيره چې دغو ته رذائل يا اخلاق رذيله ويل كيږي .

او لكه څنگه چې ظاهري اعمال تر فقهې پوري تعلق لري او د فقهې د علم له لاري د ظاهري اعمالو فرض والی او حرام والی معلوميږي او د علم فقهې د دستور مطابق هر مسلمان مكلف دے چې دغه ظاهري عملونه انجام كړي دا رنگه تمام فقها او علما پردې باندي متفق دي چې له باطني اخلاق رذيله وو څخه ځان ساتل او دا رنگه باطني اخلاق

حمیده په ځان کښې راوستل پر هر عاقل ، بالغ مسمان نر ، او ښځه باندې فرض دي په دې اړه د در مختار د اول جلد ۴۰ صفحه وگوری .

له اخلاق رذيله و څخه ځان ساتلو ، او اخلاق حمیده په ځان کښې راوستلو ته اصلاح النفس ، يا تزکیه نفس ، يا تزکیه اخلاق ، یا تهذیب اخلاق یا تهذیب نفس ویل کیږي او دا د تصوفو حاصل او مقصد دے . په قران کریم کي الله پاک د نفس د تذکیر په شان کښې خپلو بندگانو ته دا سپې هدایت فرمایله دے: **قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا** (سوره شمس ۹ او ۱۰ ایتونه) . یعنی په تحقیق سره په مراد ورسیدی هغه څوک چې پاک یې کړ نفس خپل له رزیلو اخلاقو څخه او په تحقیق سره نامراده شو هغه څوک چې پټ یې کړ نفس خپل په رزیلو اخلاقوسره .

محترمومسلمانانو وروڼو دتصوف اوعرفان پدې برخه کښې دهغوصفاتوبیان درته کوم کوم چی په طریقت کښې دمیرید دپاره ضروردی چی په هغو صفتوسره به موصوف وي د دې دپاره چی له سلوک اودشیخ اومرشد له صحبت څخه گټه واخلي او وکمال ته ور سپري اوکه دغه صفتونه په مرید کښې موجود نه وي نوبیا له سلوک اوله صحبت څخه دمیرشدفیض اوبرکت نسی حاصله ولای او وکمال ته نسی رسېدلای هغه صفتونه ټول شل صفتونه دي کوم چی دطریقت علماوو ذکرکړيدي اوشرحه یې په دې ډول ده

اول

صفت توبه ده، په طریقت کښې دمیریددپاره داضروري ده چې کله له یومرشدسره بیعت وکړي نوبه دنصوح اوداخلاص توبه له ټولوگناووڅخه کاري اویاچي له هر مقام څخه واوچت اولوپمقام ته ورسپري نودتوبې تجدیدبه کوي ځکه په هر مقام کښې چې دې وي نوځني داسي شیان سته چې نسبت وهغه مقام اووحوال ته دده گناوي بللي کیږي که څه هم دلاندي مقام وولاته هغه شیان نیک کارونه گڼل کیږي لکه چې په شریعت اوطریقت کښې دامشهورقول دی.(حَسَنَاتُ الْاَبْرَارِ سَيِّئَاتُ الْمُقْرِبِينَ) بلکي دغه مقام احوال چې ده درلودی نسبت وهغه مقام احوال ته چې اوس دې ورپورته سودطریقت له مخی گناه بلله کیږی

دوهم

صفت زهددی یعنی له دنیاڅخه بې رغبتته کیدل دي،میریدبایدتارک ددنیا وي له عیاشي اوله تنعم او ترغه څخه مخ اړونکی وي دمیریدبایدله دنیاسره دویني قدرتعلق وي چې شرعاً دي اړتیاورته لري اوفقط اوفقط دده هغه جدي حاجتونه په پوره کیږي کوم چې دې ورته اړوي،

دریم

صفت تجریددی. مرید باید مجردوي په دې معنی چي هغه ټولی علاقې او تعلقات پري کړي اوځان ورڅخه وژغوري کوم چي شرعاً دهنې علاقې او تعلق په مراعت کولو سره دې مکلف نه وي او دالله جل جلاله په لار کښي چي دسلوک اودطريقت لارده دې له ترقی. اوله پرمختگ څخه راگرزه وي، لکه الله جل جلاله چي فرمایلي دي

(ان من ازواجکم واولادکم عدوؤالکُم فاحذروهم)

يعني بېشکه له ښځوستاسوڅخه اوله اولادوستاسوڅخه سته دښمنان تاسي لره نوووپرېری. له دوی څخه يعني ستاسوپه ښځواو اولادو کښي داسي ښځي او اولادونه هم پيدا کيږي چي ددوی مراعت او تعلق تاسي دالله جل جلاله اودهغه درسول (صلی الله عليه وسلم) په مخالفت کښي اچوي نوپه دې وجه دوی ستاسي دښمنان دي نو باید له دوی څخه وويرېری. اوځانونه ورڅخه وساتي،

څلورم

صفت عقیده ده، دمرید باید عقیده برابره وي مرید باید هغسي عقیده ولري کومه چي داهل السنه والجماعت له مسير سره توافق لري اودڅلوروامامانو له تگلاري سره مطابقه وي، مرید باید له هغو ټولو عقیدو څخه پاک وي کومي چي داهل السنه والجماعت دڅلوروامامانو دمسلك مخالفې دي،

محترمواسلامي وروڼوپه تېره برخه کښي ماوتاسي ته ددې خبري ذکر کړي وچي دطريقت اودسلوک په لاره کښي چي څوک سيراوسلوک کوي او مريدوي نودغه مرید باید په شلوصفتوسره موصوف وي چي دهمدغوشلوصفتوله جملې څخه څلورصفتونه مایه تېره برخه کښي درته بيان کړل په دغه برخه کښي له مذکوروصفتو څخه یوتعدادنورصفتونه درته ذکر کوم چي بيان یې په دې ډول دی

پنځم له دغوشلو صفتو څخه تقوي ده مرید باید پرهیزگار اوله الله جل جلاله څخه وپېرېدونکی وي اوله حرامواو شېبهناکو شيانو څخه باید مجتنب وي په خوراک اوچیناک اولباس اوجامه کښي باید محتاط وي خوالبته په احتیاط کښي له مبالغې اوله افراط څخه هم باید کاروانخلي ځکه چي بیادوسواس په مرض اخته کيږي اوترڅوچي یې طاقت وي په عزیمت باید عمل کونکی وي نه په رخصت، اودطهارت اودنظافت باید پوره خیال ساتي، مگر په دې باره کښي هم باید افراط ونکړي چي دوسوسي په مرض مبتلا نسي، اودارنگه په ټولواحوالوکښي داسلام دپیغمبر صلی الله عليه وسلم دغه هدایت باید نصب ا لعین وگرځوي چي (دَع مَائِرِيْبِكَ اِلَى مَا لَيْرِيْبِكَ)

شپږمله دغوشلو صفتوڅخه چې دمريدپاره ضروردي صبردي، په شريعت كښي صبرپرديرې قسمه دي، اول صبرپرطاعت او عبادت دالله تعالى باندي، دوهم صبرله معصيت اوله گناؤ څخه، دريم صبرپرمصبتوباندي، په مريدكښي بايددغه درې سره قسمونه دصبرموجودوي، اوله دې سره سره مريدبايد دهغوټولو تقيداتو او پابنديو پرتا بعداري باندي صبرو كړي كومي چې دشيخ اومرشدله لوري وده ته په هغوى سره امر كړي اوله شريعت سره موافقت لري، او كه په يوه مرحله كښي په اساني سره صبركول ورته گران سي نوله تمبرڅخه دي كاراخلي او په تكلف سره دي صبركوي چې په نتېجه كښي الله جل جلاله وده ته دصبرتوفيق وركړي لكه چې داسلام پيغمبر صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي (من تَصَبَّرَ صَبَّرَهُ اللهُ)

اوم له دغوصفتوڅخه مجاهده ده مريدبايد هميشه په جهادحقيقي، جهادكامل او په جهادا كبركښي كوم چې عبارت دى له مخالفت څخه

دخواهشاتو دنفس اودشيطان مصروف وي ځكه چې نفس ترڅوچي دده دخواهش مطابق رفتارنه كيږي نو دې دډير كمزوري وړي زمري په مثال دى چې په دغه وخت كښي دې ددي توان نلري چې تا په هلاكت كښي واچوي او كله چې دده دخواهشاتو تابعداري وكړه سي نوبيا دي ديوه زوروراوچاغ زمري په مثال گرځي اوستا پر هلاكولوباندي قدرت پيدا كوي او هلاكوي دي.

خُما معززو اسلامي ورنو! د تصوف او عرفان په تيرو دوو برخو کښي ما وتاسي ته د هغو شلو صفتو له جملې څخه کوم چي د مُريد دپاره ضرور دي اوه ۷ صفتونه بيان کړل ، اوس په دې برخه کښي د همدغو شلو صفتو له جملې څخه يو تعداد نور صفتونه درته ذکر کوم ، چي په دې شرحه دي:

۸(صفت شجاعت دى :

د مُريد دپاره په طريقت او شريعت کښي اتم صفت کوم چي په ده کښي بايد موجود وي دادى چي مُريد به شجاعت او دلاوري لري ، مُريد بايد مردانه او دلير وي ، تر څو چي دى و کولای سي چي له خپل نفس او شياطين الجن والانس سره په ميرانه مقابله وکړي او هميشه د دوى په مخالفت کښي واقع وي .

۹(صفت بَدَل دى :

مُريد بايد جواد ، سخي او شندونكى د مال وي په حقو لارو کښي ؛ ځکه چي يو خو سخاوت د اسلام د پيغمبر (صلى الله عليه وسلم) له عمده صفاتو څخه دى ، او دارنگه د اسلام د مقدس دين له نظره سخاوت د مسلمان دپاره ډير عظيم صفت دى او و الله (جل جلاله) ته د تقرب او نزديکت لويه وسيله ده ، او بل د طريقت په لاره کښي د مُريد دپاره د پر مختللو لوى عامل دى ، او له دې سره سره بخل د الله پاک په لاره کښي د پرمختللو ډير لوى عائق او مانع دى .

د اسلام پيغمبر فرمايلي دي : ﴿السخي قريبٌ مِنَ اللهِ قريبٌ مِنَ الْجَنَّةِ بعيدٌ مِنَ النَّارِ ، والبخيل بعيدٌ مِنَ اللهِ بعيدٌ مِنَ الْجَنَّةِ قريبٌ مِنَ النَّارِ﴾ (مشکوة وغيره) .

۱۰(صفت فتوت دى :

فتوت و جوانمردي ته ويل كيږي ، مُريد بايد جوانمرد وي ، په دې ډول چي و هر چا ته پخپله درجه کښي گوري او و هر حقدار ته خپل حق ورکوي او له نورو څخه د حقگذاري طلبدار نه وي ، او د الله تعالى په دې قول چي : ﴿وَأْتِ كُلَّ ذِي حَقِّ حَقَّهُ﴾ او دارنگه د اسلام د پيغمبر په دغو ارشاداتو چي : ﴿كَلِمَ النَّاسِ عَلَى قَدْرِ عَقُولِهِمْ﴾ او ﴿وَأَنْزَلَ النَّاسَ مَنَازِلَهُمْ﴾ باندي عمل کونکى وي .

۱۱(صفت صدق دى :

مُريد بايد صادق وي ، د مُريد ټولي معاملې که له خدای سره وي او که د خدای له مخلوق سره وي بايد پر صداقت بنا وي ، او همپشه يې بايد داسلام د پيغمبر دغه هدايت نصب العين گرځولى وي چي : ﴿الصدقُ ينجي و الكذبُ يهلك﴾ .

۱۲(صفت علم دى :

مُرید باید په هغه اندازه دیني علم حاصل کړئ وي کوم چي دى ضرورت ورته لري؛ ځکه د ضرورت په اندازه ددین علم ایزده کول پر هر مسلمان باندي فرض دى .

امام اعظم أبو حنیفه (رحمه الله تعالى) چي د کومو أحادیثو روایت کړئ دى د هغوى له جملې څخه (لکه چي طحطاوي ذکر کړيدي) یو حدیث دادئ چي: **❖ طلب العلم فریضة علی کل مسلم . ❖**
(۱۳) صفت نیاز دى :

مُرید باید نیاز او عاجزي ولري ، په هیڅ حالت کښي باید عجز ، تواضع او تذلل په دې شرط چي د الله (جل جلاله) دپاره وي له لاسه ورنکړي او د اسلام د پیغمبر (صلی الله علیه وسلم) و دغه مبارک حدیث ته ځیر وي چي : **❖ مَنْ تَوَاضَعَ لِلَّهِ رَفَعَهُ اللَّهُ . ❖**

محترم وروڼو دهغو شلوصفتوله جملې څخه کوم چي په طریقت کښي دمريد دپاره ضروردي دتصوف اوعرفان په تېروبرخو کښي ديارلس صفتونه ماوتاسي ته بیان کړل اوس دهمدغوشلوصفتوله جملې څخه وځینونوروصفتوته گورئ، چي په دې ډول دى
(۱۴) صفت عياري دى،

ددغه صفت مقصد دادئ چي مرید باید خپل ځان ناچيز وشميري او په لااباله توگه باید خپل ځان ته همپشه کتونکئ وي ، اوله فروتنئ څخه ډک وي، لکه چي یو بزرگ په فارسي نظم کښي فرمایلي دي،
در عشق یاربین که چو عیّار میرویم سرزیر پانهاده چو شطّار میرویم
در نقطهء مراد بدین دورما رسیم زیر ابره همیشه چوپر کار میرویم
جانزادای یارگرانمایه کرده ایـم ورحکم میکند بسردار میرویم
مرگ ارکسي بجان بفروشد همیخریم عیار وار زانکه بر یار میرویم
مراچه غم زدوخ وباخدا مان چکار دل داده ایم ما بردلدار میرویم
(۱۵) صفت ملامتیاده،

په دې معنی چي مرید باید په دې ډول وي چي نام اونگ، مدح اوزم ، رداوقبول دخلگودده په نزد یوشان وي، نه باید دنامه اود شهرت خواهشمندوي اونه باید ددې فکر اوسوچ ورسره وي چي خلگ زمانه وایې اوکه بدوایې اوپه خلگوکښي زه مقبول یم اوکه نامقبول یم اونه باید په دې باک او پروا کونکئ وي چي خلگ له ماسره دوستي کوي اوکه دښمني کوي، بد راته وایي اوکه ښه راته وایي

۱۹(صفت تسلیم دی :

مُرید بایدو خپل مرشد او استاذ ته ظاهراً اوباطناً خپل واک او اختیار وسپاري ، خو په دې شرط چې استاذ او مرشد یې واقعاً مرشدوي کامل او مکمل وي، ټگ اوناقص نه وي ځکه له ناقص استاذ څخه اخذ او تعلم د طریقت له مخي داسي مثال لري لکه له شیطان څخه چې د علم اخذ کوي

مولانا رومی صاحب فرمایلي دي :

چون بسی ابلیس آدم روی هست — پس به هر دستی نباید داد دست

زانکه صیاد میزند بانگ صفر — تا بگردد مرغ را آن مرغ گیر

حرف درویشان بدزدد مرد دون — تا بگوید بر سلیمی آن فسون .

او دارنگه د طریقت علماً فرمایلي دي چې مُرید به و مُرشد کامل مُکمل ته داسي تسلیم وي لکه مُرده چې و غسل ورکونکي ته تسلیم وي .

۲۰(صفت تفویض دی :

مُرید باید په مقتضی ددې قول د خدای پاک چې ﴿ وَأَفْوُضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴾ خپل ټول کارونه و الله (جل جلاله) ته وسپاري ، لکه چې یوه بزرگ فرمایلي دي:

وكلت الى المحبوب امري كله — فان شاء احياني وان شاء اتلفا

اولکه چې یوبل بزرگ فرمایلي دي

بگذاشته ام مصلحت خویش بدو — گریکشد ورزنده کنداوداند

تادل رقم عشق برجان دارد — باران بلا برسر دل مپبارد

جاناب سرت کزتونگردانم روی — گرعشق هزارازین برویم آرد، والسلام

قد رمنوورونوکوم څه چې زه په دغه اوپه راتلونکو برخه کښي درته لیکم نوباعث پرهغه باندي داشئ دی چې له ځینو ویب سایټو څخه زما ځیني بیانونه کوم چې د تصوف او عرفان په اړه دي بعضو عربي مواقعو او ویب سایټو کوم چې و عراق اوو غیره ته منسوب دي نقل کړيدي اوبیایې دا خبره زیر بحث گړځولې ده چې دافغانستان یونامتو عالم مولانا محمد معین الدین ابوالفضل په رسمی مواقعو کښي د تصوف مدح، صفت اوبیان کوي اوپه دې باره کښي ډیرو عربو علماوو خپل نظرونه ورکړيدي چې په هغوی کښي اکثر مثبت نظرونه دي که څه هم زیات

ددغو اکثر و علمو او سلفيان دي، او صرف دوو يادرو سلفی عالمانو منفی نظر ورکړيدی خوددغو علمو او د نظرو په اول سرخط کښي چي کوم بيان په مذکور وويب سايتو کښي ذکر سويدي دهغه معنی او مطلب په دې ډول دی :

نن ورځ مي په ځينورسمي مواقعو کښي وليدل چي مولامعين الدين ابوالفضل دتصوف مدحه کوي ، دغه رباني عالم د تصوف په اړه وځلگو ته بيانونه ورکوي او د تصوف له اهميت څخه بحث کوي ، د مولانا معين الدين له دغو بيانانو څخه دا خبره څرگنده سوه چي کومه اواز په ځمور د عربو په منځ کښي خپره سوېده چي د افغانستان عالمان او طالبان له تصوف څخه منکر دي او د سلفيت عقیده لري دروغ او بې اساسه ده ، بلکي د افغانستان عالمان او طالبان اهل د تصوف حقيقي دي او ددين د دښمنانو په مقابل کښي په شجاعتمنده او صادقانه توگه جنگيږي .

او ځينو عمده عالمانو د دوی داسي نظر ورکړی دی چي په اسلام کښي چي کوم نامتو او باشجاعته مجاهدين تير سويدي نو هغه ټول متصوفين وو ، لکه عثمانیه سلاطين ، صلاح الدين ايوبي ، محمود غزنوي او لکه عمر مختار وغيرهم .

— ما چي د دوی نظرونه ټول وکتل نو و درو خبرو ته ډير سخت حيران او په تعجب کښي پاته سوم :

اول ودې خبري ته چي په موجوده زمانه کښي پداسي حساسو او نازکو حالاتو کښي چي د دنيا ټول کافران سره له دې چي دوی په خپل مابین کښي زيات پريکړونونه ، عداوتونه او اختلاف د نظر سره لري د مسلمانانو په مقابل کښي يو صف او متحد ملت گرځيدلي دي ، او مسلمانان (پر ځای ددې باند چي له مذهبي تعصباتو څخه لاس واخلي او خپل جزئي او فرعي اختلافات غير ملتفت اليها وگرځوي او د کفارو په مقابل کښي ودریږي او له اسلام څخه دفاع وکړي) نور هم په مذهبي تعصب کښي تشدد او ټينگار کوي او د کفر تر دفاع يې ودغه کار ته اهميت ورکړی دی .

دوهم ودې خبري ته چي د فغانستان مسلمان ملت ، خاص بيا د افغانستان عالمان او طالبان د امام اعظم ابو حنيفه (رضي الله عنه) مذهبان دي او په علم عقايد کښي د علم الهدی امام ابو منصور ماتريدي (رحمه الله تعالى) پیروان دي ، نو بيا به په دوی کښي داسي خلگ څنگه پيدا سي چي هغوی دي له تصوف څخه انکار کوي ؛ ځکه له تصوف څخه انکار له حنفييت او ماتريديت څخه په قطعي ډول خارجيدل دي .

درېم ودې خبري ته چي د تصوف مطلب زهد او تزکیه ده ، يعني له ناروا خويو څخه ، لکه کبر ، حسد ، فخر ، بخل وغیره ځان پاکول ، او تحليله يعني په ښو اخلاقو سره ځان ښايسته کول دي .

نو که څوک دا ډول عقیده ولري چي العباد بالله تصوف داسلام يو جزء نه دی نو دا عقیده يې دې لره مستلزمه ده چي په اسلام کښي زهد نسته ، په اسلام کښي دانسته چي له بدو اخلاقو به ځان صفا کوي او په ښو اخلاقو به ځان ښايسته کوي ، سره له دې چي الله پاک فرمايلي دي :

❖ قد افلَحَ مَنْ زَكَّهَا و قد خَابَ مَنْ دَسَّهَا . ❖

او سربيره پر دې پر اهل تصوف باندي طعن ويل دمسلمانانو پر څلورو امامانو باندي او دارنگه پر هغو ټولو مخکښو علماؤ باندي طعن ويل دي کوم چي د هغوی له امامت او جلالت د شان څخه منکرين د تصوف او د اهل تصوف هم انکار نه سي کولای .

په راتلونکو برخو کښي به زه انشاءالله و تاسي ته د څلورو امامانو او دارنگه د عالم اسلام په منځ کښي د مسلمو علماؤ ، لکه امام نووي ، امام عز بن عبدالسلام ، علامه سيد شريف الجرجاني ، شيخ محمد ابو زهره ، امام محاسبي وغيرهم نظرونه او بيانونه د تصوف او د اهل تصوف په باره کښي ذکر کړم .

محترمورونو اوس دامت مسلمه دهغوامامانوواعالمانوکوم چي دتمام امت مسلمه مخکښان اووټول امت مسلمه ته مقبول دي داوالو په ذکرپيل درته کوم هغه قولونه ددوی چي دتصوف په اړه يې کړيدي دڅلوروامامانوقولونه دمخه هم ما درته ذکرکړيوو اوس بې بيا انشاءالله ددغواقوالودجريان په اخيرکښي دهریوه قول درته ذکرکړم .

دتصوف په اړه دامت مسلمه دعلماوو قولونه په دې شرحه دي:

اول : امام النووي، المتوفى سنة (٦٧٦) هجري (رحمه الله تعالى) .

محترمورونوامام نووي هغه عالم دى کوم چي وټول امت مسلمه ته مسلم او مقبول عالم دى اودصحيح مسلم شارح دى حتى هغه خلگ هم کوم چي دتصوف دښمنان دي امام نووي په هراعتبار تسليموي اومني يې،،دتصوف په اړه ده په خپله رساله کښي کومه چي په ❖ مقاصدالامام النووي في التوحيد والعبادة واصول التصوف ❖ سره نامداره سوېده داسي فرمايلي دي:

اصول طريق التصوف خمسة،(١) تقوالله في السروالعلانية،(٢) اتباع السنة في الاقوال والافعال (٣) الاعراض عن الخلق في الاقبال والادبار(٤)الرضاعن الله في القليل والكثير(٥)الرجوع الى الله في السراء والضراء .

يعني دتصوف دطريقې اودلاري ټول بنيادي اصول اواساسات پنځه شيان دي :

١(: تقوى اوويره له الله جل جلاله څخه په په پټه اوپه ښکاره کښي،يعني هرڅوک چي له تصوف سره رښتونى تعلق لري نوهغه به له الله جل جلاله څخه ويرېږي اودغه وېره بې په دې ډول وي چي که تنها اويوازي وي هم له الله جل جلاله څخه به وېرېږي اوکه په خلگوکښي وي هم له الله جل جلاله څخه به ويرېږي .

٢(: اصل اواساس دتصوف اتباع دسنت درسول عليه السلام ده په ټولو قولواوپه ټولو فعلوکښي دده .

يعني تصوف خلگ ودې ته رابولي چي خپلي خبري او لفظونه او خپل ټول کارونه د رسول (صلوات الله عليه واله وصحبه اجمعين) د سنت او طريقي تابع وگرځوي .

۳) : اصل او اساس د تصوف اعراض او مخ اړول دي له مخلوق څخه په حال د اقبال او د اِدْبَار د دواړو کښي .

يعني هر څوک چي له تصوف سره واقعي تعلق ولري نو هغه به و خلگو ته هيڅ اسره نکوي او نه به هغه قسم گډون او اختلاط له خلگو سره کوي کوم چي دى له الله (جل جلاله) څخه په غفلت کښي اچوي ، بلکي په کامله توگه به و الله تعالى ته متوجه وي ، او دا صفت به په هر حال کښي وده ته ثابت وي ، هم په حال د اقبال ؟ او د مخامخ کيدو کښي له خلگو سره او هم په حال د اِدْبَار ؟ کښي يعني په حال کښي د شا گرځولو و خلگو ته .

۴) اصل او اساس د تصوف راضي کيدل دي له الله (جل جلاله) څخه په لږ او په ډير په دواړو کښي .

يعني څوک چي مدعي د تعلق د تصوف وي نو په ده کښي به دا صفت موجود وي چي له الله جل جلاله څخه به په هغه حال کښي هم راضي وي چي کم شئ وده ته ورکړ سي ، مثلاً مال يې کم وي ، اولاد يې کم وي ، عزت يې کم وي او رتبه يې کمه وي ، او په هغه حال کښي به هم راضي وي چي ډير شئ ورکړ سي .

۵) : اصل او اساس د تصوف رجوع ده و الله (جل جلاله) ته په خوشحالي او په راحت کښي ، او دارنگه په تکليف ، مرض او مصيبت کښي .

يعني متصوف انسان به په هيڅ حالت کښي د الله (جل جلاله) په تعلق ، عبادت او بندگي کښي سستي او کمزوري نکوي ، نه بې خوشحالي ، اسايښ او راحت د الله پاک له بندگي څخه راگرځوي ، او نه به مصيبت ، غم او تکليف و ده ته ددې باعث گرځي چي د الله پاک په بندگي کښي تکاسل او تغافل وکړي .

محترمو مسلمانانو ! د اسلامي امت ددغه ستر امام قول او نظر می کوم چي د تصوف په اړه يې کړئ دئ درته بيان کړ ، نو اوس قضاوت او فيصله تاسي وکړئ چي د تصوف مقصد دغه پنځه شيان سي لکه چي امام نووي فرمايلي دي ، او سره له دې يو څوک له تصوف څخه انکار کوي يا بد پر وايي ، نو ايا ! دغه انکار او بد ويل بې په حقيقت کښي دا معنی ونلري چي : په پټه او ښکاره کښي له الله څخه ويره ښه کار نه دئ ، او دارنگه متابعت د رسول (عليه السلام) ښه کار نه دئ ، دارنگه العياد بالله په هر حال کښي و الله (جل جلاله) ته راجع کيدل ښه کار نه دئ ؟ .

او چي دا معنی ولري نو بيا و دغو خلگو ته په کومه سترگه بايد وکتل سي کوم چي له تصوف او له اهل تصوف څخه انکار کوي او بد پر وايي ؟

تنبیه :

محترمو ورونو! دلته د یوې خبرې ذکر کول ضروري گڼم هغه داده چې کوم تصوف چې زه یې مدح او صفت درته کوم، او دارنگه کوم اهل تصوف چې زڼې تائید کوم او پر منکرینو باندي یې بد وایم له دې څخه ځما مقصود صحیح او حقیقي تصوف او اهل تصوف دي، پاته سوه هغه خلگ چې په ټگۍ برگی او په دروغو سره و تصوف ته خپل ځانونه منسوبوي او ددې ادعا کوي چې مور اهل طریقت یو او خود ساخته رویې او طریقې یې په مخه پسي اخستي دي، چې له ظاهر او باطن د شریعت څخه مخالفې دي، لکه په موجوده زمانه کښي چې په هر اسلامي هیواد کښي دغه قسم ټگان موجود دي، نو دا نه زه اهل تصوف او اهل طریقت بولم او نه له دوی څخه دفاع کوم.

د شریعت په علماؤ کښي هم علماؤ سوء، علماؤ باطل او علماؤ دنیا پیدا کیږي، او و طریقت ته چې کوم خلگ ځانونه منسوب بولي په هغوی کښي هم دغه ډول بد خلگ پیدا کیږي، دا هغه خلگ دي چې د دوی په باره کښي مولانا جلال الدین رومي (رحمه الله تعالی) فرمایلي دي :

چون بسی ابلیس آدم روی هست
 پس به هر دسټې نباید داد دست
 حرف درویشان بدزدد مرد دون
 تا بگوید بر سلیمې آن فسون
 زانکه صیاد میزند بانگ صفر
 تا بگیرد مرغ را آن مرغ گیر.

والسلام ومن الله التوفيق

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**